

د سپوږمې خور

(ناول)

ليکوال

خيال ستانکزی

Ketabton.com

د سپوږمې خور (ناول)

ليکوال: خيال ستانکزی

(۰۷۸۸۷۵۷۹۳۲)

ډيزاين: عبدالرحمن «حنيف»

چاپ کال: ۱۳۹۷ل / ۲۰۱۸ز

کمپوز: خپله ليکوال

خپرنډوی: خپله ليکوال

چاپ ځای: اسد دانش مطبعه- کابل / ۰۷۰۰۴۴۹۲۹۸

ډالی

د خپلې مورکې بې سارې مینې او د واک نیمگړو هیلو ته
بې ډالی کوم.

خیال ستانکزی

هغه خيال چې موږ يې تصور هم نه کوه

په مسينجر يې راته سلام وکړ، چې ناول يې ليکلی او بايد ويې گورم او څه ليکل پرې وکړم.

ما لا نه دی ليدلی او لا يې نه پېژنم؛ خو له ادبياتو سره شته علاقه مې مجبوروي، چې هو ورته ووايم.

د ناول له استولو وروسته مې ترې نړۍ پوښتنه وکړه، چې ملگره يه! خپه مه شي، ځان راته وپېژنه.

په لنډه توگه يې ځان رامعرفي کړ، چې خيال ستانکزی نومېري. د بغلان ولايت اوسېدونکی دی او دا يې لومړی کتاب دی.

خوشاله شوم، خپلې هيلې او ورته د رسېدو لېوالتيا مې تر سترگو شوه.

کله چې هم کوم شماليوال ملگرې راته له پښتو ژبې او پښتو ادبياتو سره د خپل زړه بوڅڅگۍ خلاصه کړي او هغه ټول تراونه راته وسپري، چې په خپله سيمه کې د خپلې ژبې د ودې او پراختيا مينه، زيار، او هڅې پکې وي؛ نو لکه تېري ته چې اوبه ورکړې.

دا نو هغه مهال وي، چې له ننه پنځلس کاله وړاندې لار شم او په شمال زون کې د خپلې ژبې او د دې ژبې د ادبياتو د خوندي ساتلو لپاره د بې وسه، بې کسه او ژمنو ځوانانو عشق را په زړه شي.

نو سپری ډاډه شي، چې دا پيل شوی کاروان به روان وي او دا روانې اوبه به ضرور د مينې او خوړلنۍ کښتونه خړوبوي.

د خيال ستانکزي ناول -د سپورمې خور هغه خيال دی، چې لږ تر لږه ما رنگو خلکو يې لسيزه وړاندې تصور نه کوه، چې کوم پښتون ځوان شماليوال به لکه د لمې گل د پښتو ادبياتو د ودې پر ځمکه راشين شي او ناول به وليکي.

خو اوس دغه ډول ډېر خيالونه کولی شو او هغه هم د خيال ستانکزي په څېر تکړه ځوانانو پر مټ.

د سپوږمې خور، د يو ځوان د زده کړو او د هغه د مينتوب داستان دی. د داستان مرکزي کرکټر واک، پوهنتون ته بريالی کېږي، هلته په شينکې نومي محصلې مينېږي او له دې سره يې ژوند له نوي پړاو سره مخ شي. دغه پړاو له ځانه سره نوي خورلني او دردونه لري.

د ناول ژبه ساده؛ خو ځای ځای له شاعرانه خيالونو سره رنگينه شوې ده. د مکالمو په اوډون او د صحنو په راخيستنه کې يې ريالستيک اړخونو ته پام کړی، چې په مرسته يې د کرکټرونه پېژندنه ساده شوې ده.

که څه هم د داستان ځينې خاميانې د ليکوال د لومړنۍ تجربې گواهي ورکوي؛ خو تر څنگ يې د برياليتوب څرکونه هم لري. په کيسه کې شته تلوسه لوستونکي ته ډاډ ورکوي، چې ناول تر وروستۍ پاڼې واړوي.

د پښتو داستان کره کتونکي حق لري، چې د دې ناول مقام په کوم کتار کې راولي؛ خو په شمال کې د پښتو ادب پالنې زړونه، خيال ستانکزي ته مينه ناک سلام کوي، چې قلم يې له پورته کېدو سره بېرته نه دی غورځولی.

له خيال مو همدا هيله ده، چې له خپلې لومړنۍ تجربې ډېر څه زده کړي او دغه زده کړه، د راتلونکو ليکلو لپاره مثال وگرځوي.

خيال ستانکزي راته د ځان په پېژندنه کې د امير کروړ ادبي بهير يادونه وکړه، چې له څو کلونو يې غړی دی. دا نو د دې ځوان د وينتانه اړخ دی، چې خپل فکر نورو ته هم رسوي.

دغه بهير له تېرو څو کلونو د پلخمي په حسين خېلو سيمه کې فعاليت کوي. تکړه ځوانان پکې راټول دي او د خپلې پښتو څراغونه يې پکې بل ساتلي دي. دغسې بهيرونو ته لا هم ډېره اړتيا ده.

په پای کې خيال ستانکزي او ټولو هغه ځوانانو ته چې په شمال زون کې د پښتو ادب د ودې او پراختيا لپاره کار کوي، د دغه ناول چاپ مبارکي وایم.

د سپوږمۍ خور/ ۶

بس د حمزه بابا پر دعا به د خیال پر خیال دغه لیک پای کړو:
خدای دې مین ډېر کړي، چې بڼې کوي
نور راته هېڅ چل ددعانه راځي

د هغې شېبې په هیله چې خیال ستانکزی صیب پکې وگورم او په خپلو لاسونو
ترې د سپوږمۍ خور چاپ ناول واخلم.

درناوی

ذبیح الله احساس

د وري ۱۱مه، ۱۳۹۷لمریز

بلخ ادبي خوځښت - مزارشريف ښار

سريزه د سپوږمې خور د ناول په پار ليکم

د وير شر او شور شته خو د سرور شر او شور نشته

فضاً ده مراوې مراوې موسمونه مراوي مراوي

انسانان په رنگ، خيريې او خوی کې سره توپير لري، همدا ډول د ژوند ليدلوري او موخو کې هم توپير لري، د هرې هڅې تر شا موخه نيکمرغې ته رسيدل دي، نيکمرغي مختلف تعريفونه لري، نو د نيکمرغې يو تعريف بریا ده، خو نيکمرغي د يوسف ع حوصيله يا د سليمان ع بڼه ژوند نه ده، چې د ټولو په برخه وي، دا حتمي هم نه ده، چې هر انسان دې له خپلې هڅې وروسته ارو مرو نيکمرغه شي يا خپلې موخې ته دې ورسيري، خو بيا هم له ماتې وروسته بريالی هغه څوک دی، چې له ژوند ناهيلی نشي د دغه ناول له لوستلو ځنې د زړه د خبرو د رايستلو جرئت زده کېدلی شي، خو لوستل يې د خوښي ترڅنگ ډېر خفگان هم لري.

که د ناول يا لوی داستان تخنيکي او جوړښتي تعريفونو او شرطونو زما د فکر او قلم د تېره خولي ته ليمخي نه راوستای، نو ما به د دې گران اثر په دومره محتاطانه پېژندگلوۍ بسنه نه وای کړې، يانې که د دې ناول د تلوسې روح ته زيان نه رسېدای، نو زه به پکې داسې د سيوري او لمر پر بريد نه تېريدای. ځکه نو له دې خوندور هنري اثر نه د خوند اخيستو وياړ د خپلو گرانو لوستوالو او داستاني ادب د مينه والو حق گڼم. د دې ناول گران ليکوال خيال ستانکزی د مننې وړ بولم او د هغه پر فکر او قلم برکت.

په پښتنه مينه

سرور ستانکزی

کالمار ښار

سويډن

د خیال خوب

ژوند د هیلو ارمانونو ډک او د مینې، ورورلي، دوښمني، خپگان، خوشالیو، کامیابو، ناکامیو هغه روان سیند دی چې کله انسان د مینې ساحل کې یوازې بې یاره پرېږدي او کله بیا هغه مستې څپې محبوب خپلې محبوبې ته رسوي. خو کله بیا دا ژوند دومره ظالم شي چې د دیدنونو گودرونه ویجاړ او چنارونه یې هم له ځان سره یوسي.

دلته د داسې یو چا په هکله خبرې کوم چې تل مور یو د بل په خدا خندلي او په ژړا مو ژړلي دي.

د ښه خوي او ښو اخلاقو خاوند، تکړه لیکوال او شاعر، هم ورور، هم ملگری، هغه هم ښاغلی خیال ستانکزی.

ستانکزی مې د ښونځي ملگری دی، سره له دې په یوه ټولکي کې نه وو، خو ملگریا مو دومره نږدې وه چې خلکو به په مور د ورونو گومان کاوه.

که د خیال په اخلاقو او ملگریا هر څومره خبرې وکړم، بسنه نه کوي.

تر کومه ځایه چې زه خبر یم ښاغلي ستانکزي صیب په دغه ناول زیات کار کړی او د ناول کیسه یې په خپل ځاني تجربې ولاړه ده.

په ډېر ښه ډول یې پیل کړې ده او په لومړي سر کې لوستونکي په تلوسه کې اچوي.

د ستانکزي صیب دا لومړی ناول دی کېدای شي نیمگړتیاوې به پکې وي خو

بیا هم د ناول په جوړښت کې چې کوم شیان اړین دي لکه کیسه، پلاټ،

پېښې، منظره لیکنه، خبرې اترې، او تلوسه، دایې تر خپل وس او توانه پکې

کارولي دي.

د موضوع له پلوه يې روماني ناولت بللی شو، ځکه په دې ناول کې د مينې کيسه بيانېږي.

موضوع يې څه ناڅه تکراري ده خو ستانکزي صيب د کلمو او جملو ترکيب په يو ځانگړي هنري او جادويي الفاظو د ځنځيري کړيو په شان اوډلي.

طبيعي، ټولنيز او خيالي منظرې يې په يو خاص مهارت سره پېيلي دي، لوستونکي سم دم هغې صحنې ته له ځانه سره بيايي او د ناول پېښې يې يو بل پسې راځي.

لوستونکي چې د ناول لوستل پيل کړي، د ناول د پېښو تړاو يې دې ته نه پرېږدي چې د ناول لوستل بل وخت ته وځنډوي.

زه د ستانکزي صيب ليکوالي او شاعري ډېره خوښوم او تاسې درانه لوستونکي هم په خاصه مينه دا ناول ولولئ او د خپل زړه هينداره پکې پيدا کړئ.

په پای کې په همدې دوعا خپل لاسونه لپه کوم چې د ستانکزي صيب په ليکوالي تل د بهار رنگينې اورېدلې اوسې، قلم يې تاند او ليکوالي يې پسرلنۍ لري.

په درنښت

گل محمد ذره

د الفت فرهنگي مرکز مشر

بغلان حسين خيل

د ترورمۍ رڼا

ترورمۍ هم د الله تعالی مخلوق دی؛ هغه مخلوق، چې د ژوند چارې ټولې په ټیټه دروي، د رب دنیا ته تور ځادر اغوندي او مخلوق ته لباس جوړيږي. څوک په کې د رب فرمان څخه سرغړاوی کوي او څوک په کې د رب فرمان په ځای راوړي.

د ژوند هر گام مو یو یاد او هر یاد مو یوه خاطره ده. بیا ډېرې خاطرې د رومان په څېر وي.

د ترورمۍ راز او خور موجود سپوږمۍ نومیري، کوم چې ترورمۍ ښایسته کوي او همدې ترورمۍ ته خوندور هويت وربښي؛ لکه سپوږمۍ چې ډېر مینان لري، هر ژوندی موجود سپوږمۍ سره مینه لري، نو دا هم نادره نه ده، چې واک دې سپوږمۍ له خور سره مینه کړې وي.

هغه سپوږمۍ، چې ټوله نړۍ پرې مینه ده او واک خپل روح د سپوږمۍ له خور سره تړلې گانه. داستاني ادبیات ولسونو په معرفي کېدو او پېژندو کې خورا مهمه ونډه لري. د هغوی آندونه، باورنه او د علم کچه څرگندوي.

ناول، ادبي کیسې، فلمنامې او نور رنگارنگ ادبي ټوټې د پښتو ژبې د ادبیاتو یوه لویه برخه ده، چې ډېرو استادانو لکه استاد راحت زاخيلي، استاد حبیبی، استاد گل پاچا الفت او استاد عبدالکریم خورا ډېر زحمتونه په کې کړي دي، تر څو د پښتو ژبې دا طلايي زېرمې لا هم پسې غني شي.

د سپوږمۍ خور ناول د ځوان خیال ستانکزي صیب لیکلی شوی ناول، چې لومړنی ناول د هغه په ژوند کې دی، د ځینو کمیو سره سره د یو پوره ناول په توگه هغه منلی شو؛ جوړښتي توکي یې واقعاً چې خوندور دي. خیال ستانکزي د ناول جوړښتي توکي په بشپړه توگه معرفي کړي دي. هغه یې په خورا ډېر

مهارت سره کارولي دي.

له بل اړخه خيال ستانکزی يو تکړه شاعر هم دی، په ناول کې چې کومه آزادي د شاعرانه وينا او تخيل ورکړل شوی، نو خيال ستانکزي هم پرې هېڅ سرپه نده کړې. خپل تخيل يې په پوره مانا سره کارولی ده؛ لکه چې وايي:

«يو چا د ټولگي په مرمرين زړه بخمليڼ قدمونه کېښودل»

يا:

«شينکۍ او پاتو په دې ورځ شنې لويټې په سر کړې وې او د پوهنتون په انگړ کې لکه د چونغر سحرانۍ کوترې الوتلې»

که ورته ښه ځير شو، نو د تخيل کمال يې ښودلی او د خيال هغه ياقوتي کرسې يې د قلم په څوکه د کاغذ پر مخ ځليږي او ناڅيرې.

د واک د زړه درد په خورا لوړ مهارت سره د کتاب مخ ته ږدي، خيالات بيانوي، خيال ناڅوي، خيال، خيال څرخوي او خيالات د تخيل ژورو کندو ته بيايي؛ لکه د بې جوړې فنکار شهکار کوي.

ناول کې واکمن واک د مينې جال کې راگير دی او خپل واک يې د شينکۍ په لاجوردي سترگو کې ورک کړی دی. هغه نور واکمن واک نه دی. واک اوس بې واکه دی. بې واکه واک د ياد خبرو ته غوږ نه باسي. ژوند يې کاواک برېښي، نو ځکه خو يې د ياد، ياد له ياده وځي او صرف د بنگالي طوطيانو لاجوردي رنگ ويني هغه که د رستم تخت وي، يا زيارت د امام قطبيه يا هم د شپونکي شپېلی وي.

که د بغلان سيند هغه يوازې لاجوردي سترگې ويني، هغه رښتيا هم بې واکه ده، خو د لاجوردي سترگو شينکۍ د ناخبرۍ کمال کې اوسي او نا واکه واک د زړه اخري حد تنگون او چوپتيا کې لکه چې وايي:

«دا چې زما اوښکې پر مخ راغلې وې او سترگو مې هم رنگ اړولی وو. مخ

ته مې څو لپې اوبه واچولې، چې څوک راباندې پوه نشي»

يوازې ياد دی، چې بې واکه واک يادونه ورته کوي، تر څو د مينې ترخه تنده

د سپوږمې خور/۱۲

یاد سره په یادونو کې خړوبه کړي.
په واک خپله مینه برلاسې نشي کولای، چې نور دا هر څه په خپل زړه کې وساتي، د خپل زړه تړلې غوټه شینکۍ ته پرانيزي او شینکۍ د وخت په پلمه له واکه ځان خلاصوي. د واک او شینکۍ په ارمانونو د وزلو بې نیلې برابرېږي. بې وخته پرې غوبلې پیلوي او مینه یې نیمگړې پاتې کیږي.
د خیال ستانکزي صیب لیکل شوی ناول یو خورا اوچت گام د پښتو ادبیاتو په غني کولو بولم او د قدوس ذات څخه ورته د لا بریاو هیله مند یم.

درنښت

عبدالمین صافی

مرکزي بغلان

د سيني لونگين!!!

هغه ازاد خياله، چې له تورو ډکو جوړ او د پېغلې په ټټر د يو بل زړونو ته ريارې کوي؛ ځکه خو له جوړوونکي او لرونکي نه په نورو خلکو ډېره خوشبويي لوروي. دا چې ښه کوي يا بد، په هغې نه غږېږو؛ دلته يې د مهرباني په سمندر لاهو خيال يادوو، چې په هر قدم کې په تورځان د نازک بدن په ښکلي ټټر ناز کوي، په دې ناز کې پرې د شوخي گوزارونه کوي او د خپلې خوشبويي په خوړو ورمو، د نورو له زړونو غېر چاپېروي.

له دغه ناوله هم د لونگين په څېر ورم پورته کيږي او د داسې يوې مينې خوشبويي ترې خېژي، چې سرچينه يې پوهنتون کې شين سترگې ټولگيواله ده، خو توپير يې دا دی، چې لونگين په ډکو او دا په ټکو ځان تر هدفه رسوي. دغه شيان بيا چاته ريار او چاته د مينې په لار بيداره بلاشي، ځينو باندې کټ کې ښکېږي او ځينو باندې ټټر کې زړگي مات کړي.

که مات شوي ښکېږي د مينې خولې اچوي، خو مات زړونه لکه ژرېدلې شمع، د هيلو ډېرې پتنگان له ازاد خياله محروموي او آن له ژونده يې بې برخې کوي. که زه د ځان په اړه ووايم، پر ما لا داسې څه نه دي تېر شوي او نه هم کومه ماسټري په کې لرم، خو راسره د شويو مينو تجربې لرم، چې له مخې يې يو مين يا مينه ښه درک کولای شم.

د زړگي لوبه هم عجيبه کانې کوي. د خپل مين انځور ته په کتو به ژرېږي؛ نه به مري، نه به رغېږي.

د خيال ستانکزي په ناول کې شينکي د خپلو شنو سترگو په ځواک، ځواکمن واک بې واکه کوي او د خپلو جذابو سترگو په زور يې ټول ځواک په خپل لاس کې اخلي. شينکي هم دا درک کوي، چې د واټن په نيم متر، د رڼاو ورځې

د سپورمې خور/ ۱۴

په غلا يې واک پوهيرې؛ ځکه خو له زړه يې واکه واک ته، د غلا شوي زړه بدل کې د خوراکي توکو پېرلو په پلمه، د خپل بدن په لونگين او عطرين بوی لټارې پېسې ورکوي. واک هم شينکې ته د سترگو په کچکول کې خپل زړگی اچوي او دغه نازينه بيا په لږه مينه، د محبت په شرارتي لار، د هغه زړگی د خيالانو په لوړوالي کې د مينې په کړلېچو لارو مخکې وړي. د خپل ژوند په بې ستورو اسمان يې بنکته) لَر (د مالاکنا تر غرونو او پورته) بَر (د دغې قېمتي غمي پسي د ډېری سيندونو شگې چاپوي. له دغه ځوانه زرگر جوړوي او په خوړو الفاظو پرې د خلکو زړونه گټي، خو پای کې دغه زرگر له کوره او کلي لرې د خپلې هغې سونې د بابلود خبر ترلاسه کوي، چې د مينې په جواری کې يې د خپل بابلل شوي زړه په قيمت اخېسته.

نو د سپورمې خور په دغه ناول کې شينکې د خپلې مينې اظهار په هغه حد کې کوي، چې ژوندانه غوټی يې د مرگ تېزاب څښلي وي. خيال په دغه ناول کې د مينې سپېڅلې کليمه د الفاظو په زور يې غېر کې نيولې او د واک دغه زرکينه مينه يې د خپل خيال په خيالانو ډېره ښه بيان کړې.

پای کې د گران هم مسلکې ورور، خوړ ليکوال او شاعر، خيال ستانکزي دغه هڅه پرځای بولم او د دې لومړني اثر د چاپ مبارکي ورته وایم.

واک ته هم په راتلونکي ژوند باندې د لا ځواک هيله لرم او هيله مند يم، چې واک د شينکې له مړينې وروسته د غښتلو خلکو په څېر د مبارزې لاره غوره او خپله مينه په خپلې مينې شنه کړي.

درنښت

محمدخان ذهين

د خراسان پوهنتون

د ژورنالېزم پوهنځی

زما خبرې

هېڅوک د خپل راتلونکي ژوند په اړه نه پوهیږي، چې راتلونکی ژوند به یې څنگه تېریږي؛ خوږ به وي یا تريخ؟

خو راتلونکي ژوند ته هیله لرل د ژوند یو اصل دی. په ژوند باور او ژوند په رڼې هېندارې کې لیدل له هرڅه اړینه ده؛ لکه څنگه چې د ژوند او مینې نوم خوږ دی، باید له خواږه هوسه ورته وکتل شي. د رب کړنې دي، څوک به: دومره ښایسته نه وي، خو د چا په زړه کې به دومره دننه شي، چې د زړه غوښې به پسې خوري او لیونی فطرت به یې خونې ورپسې ښکوي. چاته د مینې منزل لږیږي او خپله لپه له یاقوتو ډکوي. څوک پسې تیندکې وهي او مینه ترې لکه خپل سیوری تښتي. مینې ته نه رسېدل هم په ژوند کې لوی تجربې راویښوي. یو څوک دومره پوخ کړي؛ لکه د نړۍ ټول کتابونه چې یې لوستي وي. دا بیا ټول د پاک رب لورونې دي؛ ځکه انسانان د ښې له اړخه یو ډول دي، خو افکار، غوښتنې او انساني کړنې یې له نورو سره توپیر کوي. څوک ځینې په ځان راماتوي او څوک په خلکو کې نفرتونه زېږوي.

اړینه نه ده، چې یو څوک دې په بل چا نیت بد کړي، هغه په دې مانا، چې ولې د فلاکي ژوند ښه او یا ارامه دی؟ د ژوند امکانات ورته برابر دي او زه د ژوند ترخې لپې په سر اړوم. برخې اړلي وي، هر چاته خپله برخه رسیږي. خو ترڅنگ یې زده کړې ډېرې مهمې دي. زده کړې مو له سترگو هغه تورې پردې پورته کوي، چې په ژوند کې خندا کېدلی شي.

زه مې له خپله ژونده ډېر خوښ یم؛ هغه که په هر ډول تېر شي، خو په دې باوري یم، چې د رب لورونې راسره دي. په معنویاتو کې یې داسې څه راکړي، چې کېدای شي له نورو سره نه وي.

د سپوږمې خور/۱۶

که ژوند و، خپلې ژبې ته به ډېر خدمت وکړم، داسې کتابونه به ولیکم، چې خپله پښتو ژبه پرې بډايه کړم. دا منم چې په لومړيو کې به ستونزې ډېرې وي، خو بيا هم د وخت په تېرېدولو سره به هرڅه سم شي.

د دغو پټ منو درنو دوستانو د احسان پوروړی يم او ورڅخه نړۍ مننه کوم؛ لکه هر يو عبدالصمد ستانکزی قومي مشر، مامورشرف الدين احمدزی، فعاله ځوان محمد عارف مطمّن، محمدخان ذهين د ننگرهار ولايت په يو خصوصي پوهنتون کې د ژورنالېزم پوهنځي استاد، گل محمد ذره بغلان کې د الفت ادبي بهير مشر، ژورنالېست عبدالقدوس احمدزی، فعال ځوان عبدالميمين صافي، نجم الدين عمري، ژورنالېست ميرويس سلام زوی، او گران صورت جان، چې د دې کتاب د چاپ برخه کې يې په ورين تندۍ له ماسره نه هېرېدونکې مالي او ځاني هلې ځلې کړي دي. ټول مې په زړه کې ځای لري، او د الفت ادبي بهير له خوړو ملگرو څخه هم نړۍ مننه کوم چې د هرې نوې ليکنې وروسته به يې زه هڅولم، دا ددې خوړو له برکته، چې ومې کولی شول، ليکنې مې تر ناوله ورسېږي.

له پاک رب څخه دوی ته د هوسا ژوند لپاره لاسونه لپه کوم.

په درنښت
خيال ستانکزی.

شپې تر ډېره وخته وینس پاتې شوم. سترگو مې هم له ډېر انتظاره گلابي کمیس اغوستی و.

ښو مې هم ځان پسې دکایناتو درانه ستوري تړلي وو. چې ما به د پورتنیو او لاندینیو ښو ترمنځ بېلتون راوسته. دوی به بیا لکه د ونو پپروتی یو له بله تاو شول.

د خوب سیلی مې د انتظار په دښته گړندي آسونه ځغلول. تښتېدلې ژېرې څېرې مې د خوب په رازنه سیندسر غوټه ووهله. خوب کې مې د انتظار له امله گډ-وډ خوښونه لیدل. موبایل مې د واسکت په ښي جیب کې چلان پرېښی و. د موبایل د تړنگا په اورېدو مې د انتظار په خوب تللی وجود کې د ویښتیا انگېزې وغوړېدې. د واسکت جیب ته مې لږ بدلې گوتې ورنږدې کړې؛ گورم چې د موبایل په ښښنه مې د یاد په نمبر، چې زما د ښونځي ټولگیوال و، سترگې ولگېدې. سمدستي مې د ځواب په تنی گوتې ته زور ورکړ. له یاد څخه هم له ډېرې خوښۍ. سلام او روغېر هېر شو. په همدې یې پیل وکړ. چې: واکه! زېری مې درباندي! زېرې مې درباندي!

دا غږ یې څو-څو ځلې زما تر غوږو را بدرگه کړ. ما هم په درزېدلې زړه وخوره. چې د خپلې خوښې پوهنځي ته بریالی شوی یم.

یاد له ډېرو زورولو وروسته راته د زېري منلو په بدل کې وویل: بغلان پوهنتون ژورنالېزم پوهنځي ته په لوړو نمرو بریالی شوی یې. دا زېری زما لپاره هغه زېری و. چې له خوښۍ یې زما خبرو ته د پولادو څنځیرونه واچول.

د سپوږمې خور/ ۱۸

خبرې مې هېرې شوې. وجود مې له ډېرې خوښۍ د سپرو څادر واغوست. طبيعت راته له هر لوري د مبارکۍ نارې وهلې. په شونډو مې لکه د اوبو زړوبۍ، نرۍ مسکا خوره وه. کور کې اوسېدل راته دومره ښه نه ښکارېدل. په همدې تلوسه کې وم، چې کله به د پوهنتون د دروازې په زړه د مينې ډک قدمونه ږدم. ژوند مې له طبيعته نوي-نوي رنگونه اخېستل. راتلونکي مې راته لکه د سهار ستوری، تک-سپين ځلېده. له هر وخته مې ژوند ته زيات هيله مند شوم. د زړونو تړون او د رب کارونو ته گوره، ياد چې د ښونځي په ټولگي کې راته نږدې ملگري وو، په پوهنتون کې هم راسره د څلورو کلونو لاروی شو.

د ښوونيز کال د پيل دوهمه ورځ اووه بجې وې، ياد راسره د موبایل په ليکه خبرې وکړې. چې واکه! نن به ضرور د پوهنتون ليدو ته ورځو. ماهم پرته له کوم دليله ورسره ومنله.

زموږ له کوره تر پوهنتونه نږدې يو کيلو متر لاره وه. له کوره په وتلو مې له ځانه سره ژمنه وکړه، چې تر پوهنتونه به پلي ځم. قدمونه مې دومره گړندي وو، چې د لارې په سينه پرتو شيانو رانه مخ اړاوو او د لارې خلاصون لپاره يې له ماسره مرسته کوله. هوس مې هم دپسرلي له عطرينو وړمو بې باکه مچکې اخېستې.

د پوهنتون اکاډميکې لمنې ته ورنږدې شوم.

ياد هم د پوهنتون په لويديځه دروازه کې زما په تمه ولاړ وو. له جوړ-پخير وروسته مو دا دروازه ترشا پرېښوده او د پوهنتون په ارته سينه مو د ذرين زرک په څېر پاسته-پاسته قدمونه کېښودل.

د خپل ټولگي پيدا کولو په لټه کې شو. ټولگي مو هم د يو څو پوښتنو وروسته پيدا او وردننه شو.

ټولگي هم عجيبه ښکارېده. داچې زموږ د ټولگيوالو شمېر ډېر وو. زموږه

ټولگي د غونډو له هغه تالاره جوړ وو، چې آن پنځه سوه کسان په کې ځاېدل.

نن ورځ مو يوازې له ځينو ټولگيوالو سره پېژندگلوي وشوه، خو د درس ويلو کوم څرک ونه لږېده. د ټولگي په هره څنډه او منځ کې ټولگيوال د بنډار لپاره څلور او پنځه سره راغونډ شوي وو. زمور د بنډار ډلگي د ټولگي دروازې ته مخامخ جوړ و.

د ټولگي ور پرانيستل شو. يو چا د ټولگي په مرمري زړه، بخملي قدمونه کېښودل. هوډ مې وکړ، چې پورته-ورته وگورم.

سترگو مې بې واکه نښتيرينه زينه د هغې له قدمونو، د مخ تاج محل ته کېښوده. د نظر غشو مې د هغې واورين مخ ته خپله بې رحمه نښه برابره کړه. سترگو مې هوډ وکړ، چې په جنگ ورشي. خو د هغې د شنو سترگو نظر دومره زورور و، چې زما د سترگو نظر يې زما له څټه ووېست.

دا د هغې کتل نه وو، زما د زړه په جوړ شوي کور، د بمونو توغول وو. په وجود مې د خوټېدلو اوبو باران پيل شو. ټولو غړو کې مې د سترپا څپې وغوړېدې. د هغې د ښايست په رنگين بازار کې مې ځان له ځانه لکه يتيم ماشوم، ورک کړ. او زړه مې هم خپل عاطفي وجود د کبابي په سيخانو کې اوپيه.

له ځان سره مې وويل:

واکه! دا خو به خوب نه وينم، خو نا-نا دا خوب نه وو، هرڅه ريښيا وو. د ټولگيوالو مو په بنډار کې خبرې پای ته ورسېدلې او ډله-ډله له ټولگي وتل. ياد راباندې غږ وکړ، چې واکه نور به څو ټول لارل! خو زما زړه په ټولگي کې لکه د بنگال توتي بند پاتې شو.

پښو مې په تلو پيل وکړ، خو زړه مې د ټولگي تورې تختې له تورو سره پييلې پاتې شو. نن نيمه ورځ او بشپړه شپه مې د زړه شاهين خپلې وزرې په اووم

د سپوږمې خور/ ۲۰

آسمان کې پرکولې. نظر مې د هغې خپره مخ-مخ ته کوله. وېرېدم هسې نه چې د بڼو له قدمونو لاندې مې نشي. کړۍ شپه مې په ولاړو بڼو او لوڅو سترگو تېره کړه. په همدې فکر کې وم، چې د دې گلرنگې ښاپېرۍ نوم به څه وي؟ هو دومره ډاډه وم، چې د ټولگي په حاضري کې خو به خامخا ددې نوم وي. سهار په ځنګېدلي سر لکه د خوبولي ماشوم، د پوهنتون تر ټولگي لارم. نن ورځ د ټولگي ټولې څوکۍ په دوه برخو، چې یو اړخ د انجونو او بل اړخ د هلکانو لپاره منظمې کېښودل شوې وې او په منځ کې یوه لاره د تگ-راتگ لپاره پرېښودل شوې وه. زما په قسمت هلکانو د اړخ درېیم قطار، انجونو خوالومرۍ څوکۍ په برخه شوه.

هر یو ټولگیوال مو د ټولگي نالیدلې مینې ته ځان را رساوه. د ژبپوهنې ښوونکي مو هم د ټولگي تر وړو سترگو خپل قدمونه را بدرگه او ځان یې را وپېژنده. څه نا څه درس مو وویل.

هغه وخت راورسېده، چې زه لکه د مزلونو تېری لاروی ورته په وچه صحرا ناست وم. ښوونکي د حاضری غوښتنه وکړه. یوه ټولگیوال مو د پوهنځي له ادارې د سترگو له رپ سره حاضري ور وسپارله. دا چې د حاضری په سر کې زما نوم وو. د دې پر ځای چې ورته زه (صیب) ووايم. له خولې مې ورته آه ووت. په کانکرېټي ټولگي کې د ټولگیوالو خنداگانو انگازې وکړې، خو ژر د ښوونکي په امر غلي شول. ښوونکي د حاضری په اخیستلو پیل وکړ او هر کس د زه کلیمې یادولو تر څنګ لاسونه هم پورته کول.

زما فکر او هوس د هغه چا مقناطیسي سترگو ته وو، کوم چا چې زما زړه د سینې له قفسه ځان پسې کش کړی وو. ښوونکي شینکۍ نوم له اخیستلو وروسته په ټولگي کې یو تک-سپین لاس زما د امېد له روحه پورته شو.

سترگې مې رډې پاتې شوې. د شينکې واورين لاس په ټولگي کې سپينې شغلې خورولې.

ښوونکې له ټولگي ووت، دا چې راتلونکې ساعت خالی وو، ما د شينکې له شنو سترگو سره په خيالي نړۍ کې خبرې کولې. چې دا نوم به ضرور د شينکې کورنۍ د دې د سترگو له الهامه اخېستی وي.

د شينکې سترگې د دې د نامه په څېر ښکلې لکه د پنجشير لاجورد داسې شپې وې. زما ورځې همداسې په نا مالوم مزل تېرېدلې.

يو سهار مې چې د شينکې د مخ په لونگين کتاب کې توري سره پيل؛ دوه غبرگو ښوونکو مو د ټولگي په دروازه سرونه دننه کړل. په خبرو يې پيل وکړ، چې ستاسو له منځه څوک غواړي د ټولگي نماينده وټاکل شي؟ څلورو ټولگيوالو مو لاسونه پورته کړل. ټاکنې پيل او نماينده وټاکل شو.

دا چې د شينکې څوکۍ زما د څوکۍ په ځواکې وه، تل به همدلته کېناستلم او د شينکې له سپينو لاسو او سپينو نوکانو به مې طبيعت ته د الوت وزرې ورکولې. شنو څوماري سترگو يې د شينکې غزليز مخ ته دوه برابره ښکلا وربښلې وه. زړه مې له ډېره درد او فکړه ورځ په ورځ پرسېده. هڅه مې کوله، چې شينکې ته ځان ورنږدې او خبرې ورسره وکړم، خو د شينکې ښايست زما د خبرو کولو جرئت کم کړی و. په دې فکر کې وم چې دا ډک زړه به مې د چا په کچکول کې تش کړم؟

وخت راباندې لکه په اوږو بار وجود داسې تېرېده. داچې پوهنتون د پيل څو اونۍ تېرې شوې وې. ټولگيوالو مو يو د بل نومونه څه نا څه زده کړي وو. له خپله ځنگه غږ راباندې وشو.

واکه! سم دستي مې د زړه مړاوي تارونه په ترنگېدا راغلل. چې ورته ومې کتل، د شينکې له وربښمينو شونډو دا خبرې را وټوکېدلې؛ اوبښه!

زه او پاتو وړې شوې يو. تر دوکانه لار شه، د دې پيسو په بدل کې مور ته

ډوډۍ، چپس او اوبه راوړه.

زما په بې روحه وجود کې دومره وسه نه وه، چې د شینکې تر گوتو مې خپلې لږزېدلې گوتې ورنږدې کړې وای. او د هغې له نړیو سپینو قلمي گوتو مې پیسې اخېستې وای. داسې فکر مې کاوه، چې ټول ټولگیوال زموږ په ننداره دي. د وجود په مړو غړو مې د خولو قطارونو منډې وهلې. یو زړه مې خپل او بل مې په پور واخېست. شینکې ته مې وویل خیر پیسې پرېږدئ. زه به یې راوړم.

خو شینکې راسره و نه منله، پیسې یې راکړې. دوکان ته په لاره مې په پیسو کې د شینکې د وجود عطربینه خوشبوي لټوله.

دوکاندار ته مې له خپل جبهه پیسې ورکړې او د شینکې پیسې مې لکه د شهید ډالۍ په خپل جیب کې کلکې وساتلې. شینکې او پاتو دواړه زما په انتظار د ټولگي په دهلز کې ولاړې وې. چې دواړه مې د سترگو د نظر لاندې راغلې. له زړه مې د سالنگ سیلۍ غېږه تاوه کړه. خوراکي توکي مې ورته وسپارل.

شینکې راته وویل: واکه!

په زحمت مې کړۍ، بښنه غواړم.

شینکې د پستې ژبې تر څنگه په شنو سترگو هم خبرې کولې. خو زما بایللي زړه، د هغې د سترگو پوره ترجماني کوله.

هغې ته پاتو زیاته گرانه وه. دوی به لکه د مزار سپینې کوترې یو له بله نه بېلېدلې او د پوهنتون له پسرلني نظام څخه به یې خوندونه اخیستل.

شینکې به تل ناڅاپي له سپینې خولې په ما غږ کاوه، چې دوکان ته لاړ شم او دوی ته خوراکي توکي راوړم. هرځل به په ما یو قیامت تېرېده.

دا چې زما په وجود به خولې را ماتې شوې او د مخ رنګ به مې بدلون وموند. یاد ته هم شکونه پیدا شوي وو.

يوه ورځ ياد د پوهنتون له انگړه تر كوره يو ځای راسره راغی. په خبرو كې يې راتينگ كړم، چې واكه!
دروغ به راته نه وايې، ځكه چې زما او ستا ملگرتيا يو له بله نه بېلېدونكې ده. دا شينكى ولې هر وخت په تا غږ كوي؟ او ته په دې ورځو كې بل ډول شوی يې.

هو رينبتيا! كله چې له شينكى سره خبرې كوي او پيسې ترې اخلي، دا خولې ولې درباندي راماتي شي ها؟
گوره واكه! په تا كې كار شته بنا!
پريردم دې نه! خبره راته پاكه - پاكه كوه!!!
ورته په خدا شوم. نا-نا داسې څه نشته، بس هسې كله-كله مې گرمي وشي او خولې شم.

خو ياد زما په خبرو باور و نه كړ. فكر مې وكړ، كه يو وخت ياد خبر شي او ما ورته ويلي نه وي، چې شينكى مې زړه د سينې له كتارو په خپل پلو كې غلا كړی دی، نو بيا به ياد سخت خپه شي.
زما لپاره همدا يو ښه مهال په لاس راغلی چې ياد ته خپل ډك زړه تش كړم. ياده! خبره درته كوم خو چاته به يې نه وايې.

ياد هم د ښي لاس په راكولو سره ژمنه وكړه چې څوك به نه خبروي.
زما ياده ياره! له هغې ورځې چې د شينكى په شنو سترگو او گلابي خېرې مې سترگې لگېدلي. زړه مې دارامتيا احساس ندی موندلي. نړۍ راته يوازې د شينكى په سترگو ښكلې ښكاري او د شينكى ښايست له پنځلسمې سپوږمې سره نشم پرتله كولى. شينكى مې دومره ښكلې ده، چې د سپوږمې مشره خور راته ښكاري.

هو! دا د سپوږمې خور ده، د سپوږمې خور.

ياد راته په مسكي شونډو و خندل او ويل يې: واكه! دا ستا د مينتوب وخت

د سپورمې خور/ ۲۴

نه دی، ځان دې په خپل واک کې کړه. دا خبرې دې پرېږده. خپلو درسونو ته دې پام کوه.

له خبرو مالومېږي، چې ځان دې له ځانه ورک ده. پام کوه چې کومه ورځ دې په ټولگي کې گړېوان ونه شکوي. او د شینکې د پښو خاوره ښکل نه کړي. تاخو له ځانه سم د تېرې نام عاشق جوړ کړي.

خو د یاد خبرو په ما ذره هومره تاثیر ونه کړ. د زړه وچه دښته به مې د شینکې په هر ځل لیدو باراني- باراني شوه. شینکې راته له هرڅه اړینه وه. شل سلنه ازموینې هم رانږدې شوې وې. هر یوه ښوونکي مو د ازموینې خبرې کولې. دا ازموینه زموږ لپاره د پوهنتون لومړنۍ ازموینه وه. فکر مو کاوه چې د پوهنتون ازموینه به د ښوونځي له ازموینو سره توپیر ولري او د پوهنتون ازموینې به سختې وي.

ازموینې ښې په خوبۍ سره تېرېدلې، خو شینکې د بادامي شنو سترگو پوښتنې به زما د زړه په پاڼه بې ځوابه پاتې وې. هرڅومره چې به مې زړه وغوښتل شینکې ته ورنږدې شي، خو د وجود رېږدېدلو غږو به مې له هغې څخه یو څو قدمه لرې واخېستل.

شینکې به چې خپل نازک پلونه د ټولگي په مرمړینې سینې کېښودل. یاد به په سترگو کې خبرې راسره پیل کړې، چې گواکې د سپورمې خور راغله. د یاد خبره، د سپورمې خور به هم په داسې حیا کې خپله څېره ښکاره کړه، چې یوازې د مخ کاسې او د لاسونو منگولې به یې سپرغۍ شیندلې. د لوست کتابونه مو پای ته ورسېدل. د ټولگي نماینده مو په ټولگيوالو غږ وکړ، چې را روانه اونۍ مو د دې سمسټر وروستۍ ازموینې پیل کيږي. د ازموینې مهالوېش به زموږ په خوبښه جوړيږي.

هر یوه ټولگيوال مو خپل نظر وړاندې کاوه. وروسته مو په دې خوبښه راغله، چې د راډیو تخنیک ازموینه به په لومړي سر کې ولیکو او همداسې په

ترتیب مو مهالوېش جوړ کړ.

د ازموينې راتلل زما لپاره د اوږو بار نه وو، خو له شينکې څخه د يو څو اونيو لپاره لرې کېدل مې هېڅ زړه نه منل. شينکې او پاتو به له ازموينې مخکې د زانو له قطاره ووتلې او خپل کتاب سره به يې د سترگو له نقابه خبرې کولې. زما بايللي زړه به شينکې د مخ هغه کتاب مخ ته ايښی و، چې په شنو تورو ليکل شوی وو.

ازموينې ښې تېرېدلې. خو زما لپاره ځکه دومره ښې نه وې، چې فکر مې کاوه دا اته سمستره به دلته د شينکې په شتون کې څنگه تېروم؟ د پسرلني سمستر ازموينې مو پای ته رسيدونکې وې.

سبا مو د ازموينې وروستی ورځ وه. کورکې مې زړه تنگېده. مازيگر له ملگرو سره د سيند غاړې ته لاړم. د بغلان او کندز سيند، چې د سالنگ له واورينو لمنو يې ځان راجلا کړی. یاد سره مې د موبایل له لارې خبرې وکړې، چې د سيند غاړې ته راشه، ملگري هم راغونډ شوي دي.

یاد راته وويل: اشنا! ما پرېږده، چې کتاب لولم! سبا ته وروستی ازموينه ده. ورته مې وويل: سمه ده، ورک شه مه راځه!

یاد زما د خبرو له اندازه وپوهېږه، چې واک خپه شو. موبایل مې پرته له مخه ښه پرې بند کړ.

نورو هلكانو په خپل منځ کې خوسې چې يوه سيميزه لوبه ده پيل كړه. زه ورته د سيند په خواکې له خپل کتاب سره ناست وم.

د سيند څپو هم له رنگين طبيعت سره سندرې زمزمه کولې. په هوا کې د توتکيو سېل هم د اوبو له څپو څخه څاڅکي غلا کول. د سيند له وجود څخه مې په يوې جلا شوې برخې سترگې ولگېدلې. شينکې مې سترگو ته

ودرېدله. په زړه مې د تورې تيارې خادر وغوړېده. له سيند څخه جلا شوې برخه مې له شينکې سره تشبېه کړه، چې شينکې به هم سبا زما له وجوده داسې بېله شي. د سيند جلا شوې برخه مې په نظر وڅارله. نظر مې د سيند په داسې ځای ولگېده چې د سيند جلا شوې برخه بېرته له سيند سره ورغاړې شوې وه.

ستنې مې زړه ته تکيه شوې او ډاډه شوم، چې شينکې به بيا يوه ورځ زما د وجود برخه شي.

ياد د موټرسايکل هارنډ له خيالي نړۍ راوېښ کړم. د ياد اوږده ويښتان باد په منځ دوه ځايه بېل کړي وو.

د سلام سپېڅلې کليمه يې پرما ولوروله. په خواکې مې کېناست.

ياد راته کړه: کتاب لولې، که هسې ځان تېر باسې؟

ياد ته مې وويل: دا بې ځايه خبرې دې پرېږده. کتاب مې يوار لوستی. د سيند له گونگو سندرو خوند واخله. دا وخت بيا نه راگرځي. د توتکيو ذوق هم له تا بڼکلی دی. نه گورې، چې د سيند په سر خواره خادر کې ځانونه رانغاړي؟

ياد مې په خوله کې خبره بنده کړه او ويې ويل: دا فلسفه يې خبرې دې پرېږده. شينکې دې څنگه ده؟

د شينکې نوم په اورېدلو مې د زړه مراندې بيا سست شول. زړه مې د معما په کوهي کې څوړند شو.

ياد ته مې خبره په رېږدلو وچو شونډو او په اوږنو سترگو ورغبرگه کړه. سبا هغه ورځ ده، چې زما روح زما له وجود سره مخه ښه کوي. زما بې روحه وجود به زما په بې کسه اوږو بار وي.

ياد مې زړه ته ډاډ راکاوه. گوره واکه! ځان دې په خپل واک کې راوله. د ژوند څېره دې په هينداره کې مه گوره. چې په يوه وړوکي کاني خو توتې شي. په اوبو کې يې وگوره. که هرڅومره کاني ورگزار شي، بېرته ستا څېره جوړوي.

ياد به مې تل د زړه خوړند بام ته پولادي ستنې درولې.
ماښام رانږدې شو، ملگرو مې د کلي په لور حرکت وکړ.
ياد راته په خدا کې وويل: راځه چې نن دې ترکلي په جاپاني آس ورسوم.
ورو- ورو مو د کلي پر لور حرکت وکړ، خو د شينکې څېره مې باد لکه د
پسرلي گل سترگو- سترگو ته ښوروله.

په باد مينو شنو پانو هم راته شينکې د سترگو الهامونه ښل.
ياد د کور دروازې ترڅنگ له موټرسايکله ښکته کړم او هغه د خپل کور
پرلور حرکت وکړ.

شپه داسې راباندې تېره شوه؛ لکه چا چې له پښو او له لاسو خوړند کړی
وم. سهار مې د سترگو بامونه د ټوکول شويو زخمونو په څېر پرسېدلي وو.
پوهنتون ته لکه نابللی مېلمه لارم. ټولگيوال مو ډله- ډله سره ولاړ ول او
ازمويينو د پايلو خبرې يې کولې، خو د شينکې کوم څرک ونه لگېده. له
ټولگي بهر راووتم.

د شينکې په دنگه چناري ونه مې سترگې ولگېدلې، چې پاتو يې ترڅنگ
روانه وه. د دواړو په لاسونو کې بسکېټ او معدني اوبه وي.
نن مې ورته ښه د زړه په سترگو وکتل او په همدې کمرو مې د زړه حافظې
د شينکې بې شمېره انځورونه واخېستل. په زړه مې د بې هوښۍ نښې
ښکارېدلې. ديوال ته مې تکیه وکړه. د شينکې سلام ته مې په سپېرو چاودلو
شونډو عليهک وويل.

وروستۍ ازمويينه مو د دري د مضمون وه. ښوونکي راباندې غږ وکړ: واکه
ټولگيوالو ته دې ووايه چې څوکۍ بهر را وباسي. ازمويينه بهر اخلم.
ټولگي ته په څښېدلو پښو لارم او په ټولگيوالو مې غږ وکړ: هرڅوک دې د
خان لپاره يوه- يوه څوکۍ بهر را وباسي، چې ازمويينه بهر اخېستل کيږي.
ياد په ټولگي کې ناست يوه څوکۍ يې راپورته کړه. او په موسکو شونډو

يې راته وويل: واکه! يوه څوکې د شينکې لپاره هم يوسه!
د هغه خبرو ته مې د تالو په نښتې ژبې کوم ځواب ور نه کړ. زما ټول فکر
او هوس د شينکې شنو سترگو ته وو او ځان مې د هغې په ښايست کې د
خمار په څېر بايللی و.

څوکې مې راپورته کړه، بهر ته مې د تلو هوډ وکړ.
ازموینه پيل شوه، شينکې مې يوه شېبه هم له ذهنه نه وتله. د ازموينې پاڼه نه
وه، سمه هينداره وه، د شينکې مخ مې له ورايه په کې لیده، شنې غټې
سترگې، سپين جبين او سرې شونډې راته مخې-مخې ته کېدې، د دې ټولو
په لېدو زه بلې نړۍ ته تللی وم.

ښوونکي د ازموينې پاڼې ټولې کړې.
زړه مې هم لکه په دام کې نيولې مرغۍ ډوبکې کولې.
ياد چې زما په تښتېدلي رنگ سترگې ولگېدې راغی، په خوا کې مې ودرېده
او يو څو د ډاډ خبرې يې راته وکړې.
شينکې زياته خوښه ښکارېدلې. په نړيو شونډو يې وړمینه مسکا خوره وه.
د ارمان ځلي يې خدا گانې شيندلې او د طبيعت حورو د هغې ښايست ته
نڅاوې کولې.

زما زړه به هره دقيقه د پامير ډنډ په څېر را ډک شو او سترگو به مې له هغه
ډنډه لپه راډکه کړه.

شينکې او پاتو له خپلو خورلنيو سره مخه ښه کوله.
د طبيعت بوتو زما له زړه سره گونگې ژړاوې کولې، اوښکو مې له ښو ځان
رابېل کړ. د گربوان په دښته يې لامبو پيل کړه.
شينکې د تلو تکل وکړ. لمر مې يوه نېزه پاس په سر ودرېده. د سر په لپه کې
مې ماغزه په خوټېدا راغلل، له ځانه بېزاره شوم.

د شينکې قدمونه مې څارل. هغه لکه زما د وجود روح زما له وجوده پناه

شوه. د ناهیلې خپېرو په مخ گذارونه راکول. د پوهنتون ماحول راته په وجود خولې لگولې.

دا مې غوره وبلله چې د کور په لور حرکت وکړم. نړۍ راباندې تنگېدله. وخت سره په جنگ وم. د وخت گریوان مې شکاوه؛ ځکه چې وخت مې شینکې رانه بېله کړې وه. ترکوره په نمجنو سترگو راغلم. هېڅ څه مې په سترگو ښه نه برېښېدل. خپرې مې خپل اصلیت له لاسه ورکړی و. په سترغلو مې اوبنکو لارې جوړې کړې وې. په ټنکنده غرمه خوب راباندې غلبه وکړه. ځان مې د کوتې په یوه کونج کې وغورځوه. او په یوه ناپېژنده خوب مې ځان ورک کړ.

د چنچینو په ماښامي سندرو له بې وخته خوبه راوینښ شوم. د درېدلو توان مې وجود بایللی وو. دردونو مې بدن کې لارې وېستلې. تر نامالومه وخته وینښ پاتې شوم. بیا په ځان نه وم پوه شوی، چې سهار شوی و. د مېلمستون دروازه وټکېدله. د یاد غږ مې تر غور شو.

ورته مې وویل: راځه دننه یوازې یم!

یاد هم راغی او د بالښت په خوا کې مې ودرېده. کمپله یې راڅخه لرې کړه او زما په څورولو یې پیل وکړ. سم یې لکه د شاربلو غږکه سره وښورولم. وجود مې هغه پخوانی زور او شور له لاسه ورکړی وو. یاد راته وویل: واکه! نن کېله گي ته د یوه ملگري کره خټکیو خوړلو لپاره ځو.

دا چې زما زړه لکه د کندهار آناز په چاود راغلی و. غوره مې وبلله چې لږ مې زړه ته ارامتیا ور وېښم.

زه، یاد او نجیب چې ټولگيوال وو، د نجیب په فولډر موټر کې مو د کېله گي پرلور حرکت وکړ. په ټوله لاره نه وم پوه شوی. د شینکې جادوگرې سترگې مې سترگو- سترگو ته کیدلې. ساړه- ساړه اسوبلي مې له خولې وتل. د کیله گي ملگري مو هم زمور د ښه راغلاست لپاره مخې ته په یوه موټر

د سپوږمې خور/ ۳۰

کې راوتلي وو. له جوړ پخیر وروسته، هغوی د مېلمستون پر لور بوتلو. شین مغزي خټکي چې د بغلان ډېر خواږه خټکي دي، هغه یې راوړل، خو زما د خټکي یو قاش هم له ستوني نه تېرېده. وسوسو راته پیغور راکاوه، چې شینکې دې څه کړه؟ شینکې دې لکه چې هېره کړه.

شاته په بالنیت مې تکیه وکړه. په مخ مې د خولو قطارونه رامات شول. یاد مې د وجود په هر درد پوهېده.

د ډوډۍ له خوړلو وروسته مو سیند غاړې ته د تلو تکل وکړ. کوم ځای کې چې د خټکیو بوتی و.

موسم ډېر ښکلې و. کلیوالو ماشومانو د شولو له وړو مرغۍ شپلې او ځای-ځای یې خانونو لپاره د ځانگو جونگرې جوړې کړې وې. له سینده دېخوا او هغې خوا ځمکو له ځانه د شولو د وړو ژېړ خادر تاو کړی و.

یو څه مزل وروسته د خټکیو پتیو ته ورسېدلو. په بوتو کې له لوتو خټکي زیات وو. هر یوه، یو-یو خټکې له بوتو رابېل کړ او د سیند غاړې اوبو کې یې غوټه کاوه.

یاد چې خپل خټکی خوړ، په پوتکي به یې زه ویشتم. یاد ته مې مخکې له مخکې ویلي و، چې ملگرو ته به زما په اړه څه نه وايي. که چېرته هغوی زما په خپګان پوه شول، نو بیا ښه خبره نه ده. خو یاد همدا سې په ارامه نه پرېښودم. کله-کله به یې یوه گونگوسه زما تر غوړو را ورسوله.

لمر هم د غره په اوږو ځان باراوو. د اوبو په څپو یې رنگینه منظره جوړه کړې وه. د سیند په نړۍ لاکتي غاړه، طبیعي شنو مونجانو او لوڅو له خپله سره بېګال هوا ته ډالۍ کول.

یاد ته مې وویل: یارو!

نور به څو لڅیره، چې ایله تر ماښامه کور ته ورسېږو. لاره هم لږه نه ده.

ورو-ورو مو د کمره سر ته ځان ورساوه. کلي ته ورسېدو. کبله گي ملگرو
نن شپه زمور د ايسار بدللو زياته هڅه وکړه. دا چې وخت لږ او منزل ډېر و،
هغوی سره مو مخه ښه وکړه.

ماښام تېر کورته ورسېدو. ياد او نورو ملگرو ته مې وويل: راځئ نن شپه له
ماسره ايسار شئ! زما په خبرو يې غوږ ونه گراوه. او يوازې يې د خپل
مېلمستون مخې ته ښکته کړم او هغوی په خپله مخه لاړل.

تېاره هم ورو-ورو د ستورو له رڼا سره همغاړې کېدله.

د شينکې تېرو خبرو خوب ته نه پرېښودلم. د خوب کوترې مې له سره په
الوتو وې. بهر را ووتلم. سپوږمې هم په څوارلسمه شپه، د آسمان په منارو
کې مېلمه وه. کاینات غلي و. چوپه-چوپتيا خوره وه. يوازې د دېوالو په
درزونو کې کرپيو زمزلې کولې.

سپوږمې سره په خبرو لگيا وم. د سپوږمې په گونگو خبرو ښه پوهېدم.
سپوږمې شينکې راته په خپل پلو کې ښودله. دواړه لاسونه مې له زڼې لاندې
اينې و. نن شپه يوازې سپوږمې راسره پاتې وه. او زما درد يې له ما سره
نېم کړی و.

سبا د ياد خواته ورغلم، ياد هم د ذردالو په باغ کې ځای خور کړی و. د
کمپيوټر په کول اېډېټ پروگرام کې وخت تېراوه. دا پروگرام مې پرې بند
کړ. ورته مې وويل: داکار پرېږده، مرکه وکړه، چې زړه مې وچاودېده.
ياد چې زما په ناهيلې څېرې سترگې ولگېدلې. سخت راته په غوسه شو.
ويې رتلم.

راته يې وويل: دا په تا څه شوي؟ دا له ځانه دې څه مجنون جوړ کړی دی.
هر سړی زړه بايلي، خو ستا پشان لېونی ما نه دی لېدلی!

ياد ته مې هېڅ ځواب نه درلوده. د شهادت گوتې په نوک مې ځمکه گروله.
ياد ښه رانږدې شو، يو لاس يې زما له غاړې راتاو کړ او بل يې راته په ورانه

د سپوږمې خور/ ۳۲

کېښود. راته يې وويل: گوره واکه! دومره ځان مه ناهيلي کوه، خدای مهربانه دی. لا خو وخت ډېر دی. لا خو ستا د مینتابه لومړۍ ورځې دي، هرڅه به سم شي، زړه مه خوره. پوهيرم چې شينکۍ دې له زړه نه وځي، خو زړه دې لږ ډاډه کړه.

پوهنتون به پيل شي او شينکۍ به دې هم ووينې. راته يې په نيولي ستوني وويل: واکه! که په تا څه وشو، هيڅ کله به دې ونه بنم!!!
څه موده غلي لکه مرور ماشومان سره ناست وو. ياد کمپيوټر ته لاس ور اوږد کړ. د سميرهمراز هغه سندرې يې خپره کړه چې وايي:

اوبنکې مې تاپسې بهيري، ته به کله راځې؟

ستا بنکلې سترگې مې ياديري، ته به کله راځې؟

له سترگو مې سپينې ملغلرې د کميس لمنې ته وبهدلې. د ټينگې نه وم. ځان سره مې وويل. دا ياد مې دلته هسې په زخمونو مالگې دوروي. همداسې پرته له خبرو. د ياد له خوا پورته شوم.

ياد کلک ونيولم. او بېرته يې په بخملي توشکه کېنولم. کمپيوټر يې بند کړ. دلته مې په ياد خوله راپرېښوده. پرېمېره چې لار شم. دا ستا هر څه ما سره تمثيل دی. هم راته وايې چې زړه دې ډاډه کړه او له بل لورې دا سندرې راباندې اوږوې. دادې څه پيل کړي ايا په ما ملنډې وهې؟

ياد له لاسه ونيولم. له خپل ځايه يې پورته کړم. غېږه يې رانه تاوه کړه. سخت يې ټينگ ونيولم. راته يې وويل: له ما غوسه يې؟ لږ صبر چې پخلا دې کړم. تردې اندازې يې ټينگ کړم چې پوښتۍ مې نږدې يوه له بله تېره شي.

آخر ورته قانع شوم، چې نه يم خپه پرېمېرده. درېيم شرط يې هم راباندې پوره کړ. بيا يې توشکې ته پرېښودم چې کېنم.

وروسته مې موبایل له جېبه راووست. خپلې فېسبوک پاڼې ته مې سر ور دننه کړ. فېسبوک زما لپاره د ساعت تېرولو يوه ښه وسيله وه. ماسپينين هم

رالنه و. په يوه بهانه مې له ياده ځان خلاص او د کور په لور لارم. د مېلمستون شمال خوا کړکې ته مخامخ کېناستلم. له مېلمستون شا او خوا ونو کې مرغیو اتنیونه اچولي وو او سندرې يې سره ويلې. د گرمۍ هم پوره جم او جوش و.

د شينکې ياد مې بيا لکه د درد څړيکه په وجود کې تېره شوه. فکر مې کاوه چې شينکې به په کوم خيال کې وي؟ څه به کوي؟

شينکې راته يوازې دردونه پرېښي و. نور يې داسې څه نه و پرېښي، چې زما زړه به پرې سکون موندلی وي.

مازيگرې به کله نا کله د پټيو خواته لارم. د پټيو په پولو شنو طبيعي بوتو او گلانو به يو عاشقانه ماحول جوړ کړی و. نري باد به ورته د ناز په شپېلۍ کوتې ايښې وې. طبيعت زما د زړه له رازه خبر وو.

هر څه يې زما په خوښه برابرول. بياهم داسې څه مې په لاس کې نه وو، چې زما دې وخت ورسره ښه تېر شوی وي.

د گوگل له نړۍ مې يو څو د شنو سترگو انځورونه راښکته کړل. خو شينکې د سترگو ښايست. مينه او ددبه مې په کې نشوه موندلی.

ځان به مې هسې د ماشوم په څېر ځوراوه.

د رخصتي هم نږدې وخت پوره و.

فېسبوک پاڼه کې لگيا وم. پوهنځي د رييس په يوې خپره کړې خبر پاڼې مې سترگې ولگېدلې. چې ليکلي يې وو. ژورنالېزم پوهنځي ټولو زدکړيالانو ته خبر ورکول کيږي چې:

رارواڼه اونۍ د مني سمستر درسونه پيلېدونکي دي....

....

په شونډو مې پسرلنۍ موسکا وغوړېده. د خوښۍ غوټۍ مې په سپرېدا راغلې. د هوس نظام مې د شينکې غوښتنه کوله. دوه ورځې مې د انتظار په

د سپوږمې خور/ ۳۴

پله تگ-راتگ وکړ. تر بدلی خوب مې شپني قانون سره نه همغاړی کېده. شپې خوب مې د خوښۍ له کوره ورځار کړ. شینکې د بنایست سپاره مې مخ ته ایښې وه او قصیدې مې پرې پخولې. د سهار رڼا را څخه د تروږمې په شپه کې ورکه وه.

شپه ډېره اوږده شوه. زما د ارمانونو حوصلو هم خپل مزي رالڼدول. سبا شو. سهار له کوره ووتلم. یاد هم زما خواته را روان وو. چې سترگې یې راباندې ولگیدلې. راته یې وویل: نن څنگه خوښ ښکاري د غم گوډیه؟ دومره وخت خو به دې سم مرچ بار کړي وو. یاد ته مې خبره په لنډو کې ورماته کړه. خبره یې که هسې دې ځان په تگۍ او برگی وهلی.

له خبرو ښکارېده چې یاد د پوهنتون له پیلېدو نه و خبر. پوهنتون د پیلېدو زېری هم ما پرې وکړ. له لاسه مې ونيو. او مېلمستون ته مې راوسته. سهارنۍ کې مې د شیدو چای او غوړې ډوډۍ پرې وخوړې. یاد راته په کړس خندا کې وویل: نن به دې زه هم په دې خوښۍ کې په شنه جاپاني آس تر پوهنتونه ورسوم. د دواړو خنداوو زور واخېست.

یاد مې رخصت کړ، چې د پوهنتون جامې واچوي او شین موټرسایکل راولي او ما هم د کور په وره قدم وواهه. یاد موټرسایکل راوست. خپل د کتابونو بیک یې راته وسپاره بې صبرو هیلو مې له ما د مخه د شینکې قدمونو ته په سپین سهار رنگین دسمال خور کړی و. دواړه د پوهنتون دروازې مخې ته ترې ښکته شو.

د پوهنتون قدر زما لپاره دومره ډېر شوی وو؛ لکه د کلونو مسافر چې خپل هېواد ته راستون شي او د خپل هېواد خاورې ښکل کړي. د زړه بندو پنجره مې د خوښۍ بندې کوترې الوزولي.

له هرڅه مخکې خپل ټولگي ته لایم. ټولگي هم د ټاکل شوو کسانو لخوا پاک جaro شوی وو. ټولگي تش وو. د شینکي څوکي ته مې ځان ورورساوه. په گردونو پوښول شوې وه. له جیبه مې دسمال راووبست او څوکي مې پرې پاکه کړه.

زړه مې بې واکه ټوپونه وهل. فکر مې کاوه چې په سینه کې مې دوه زړونه د جنگ ډگر ته دانگلي. د امید بناپیری مې په اوږو سپرې وې. او هر لوري ته یې الوزولم. قدمونه مې په ځمکه نه لگېدل. الوت زړه مې په پورې دنگ، چونغر غره کې ملاقونه وهل.

یاد مې د سر له سترگو پنا شوی و. د پوهنځي په دهلېز کې مې وموند. له لاسه مې کش کړ او د بلاک درېیم پور ته مې پورته کړ. لاندې ډنډ شهاب الدین، ډنډغوري او سرخ کوتل سیمو خوندور مناظر جوړ کړي وو. په منځ کې بهېدونکي سیند داسې الهامونه بښل؛ لکه چا چې په لپه لاسونو کې د خیر اوبه نیولې وي.

کرکر او چونغر غرونو هم د لمر شغله ایز امېل خپلو غاړو ته اچولی و. د ژمي پاتې واورې لا هم د چونغر په اوربل نري باد نخولې.

هو! پېستې ونو د چونغر مخ ته بلا ښکلا وربښلې وه؛ لکه د ناوې په مخ کې چې د رانجو خالونه کېږدې.

دا هرڅه راته ښکلي ښکاره کېدل. او زه هم په طبیعت کې هغه څه پسې گرځېدل، کوم څه چې ماته په زړه پورې و.

د هرڅه په ښکلا کې مې د شینکي ښکلا لټوله. نړۍ د بنایست بازار گرم وو. د زړه هواسو مې بې پوښتنو پکې سودا کوله.

یاد راته وویل: واکه! نور به ښکته شو. تر ټولگي به لاړشو، وبه گورو، چې ټولگیوال مو راغلي او که نا؟

له درېیم پور څخه یو په بل پسې رانښکته شو. په ټولگي کې یوازې د گوتو په

د سپوږمې خور/ ۳۶

شمېر ټولگيوال ليدل کېدل. د شينکې څوکې شهزادگي د څوکې په څېر لا تشه وه. په ټولگي کې مې سترگې واچولې، نه د شينکې درک و او نه د پاتو. ياد ته مې وويل: ياره! د شينکې خو تر اوسه کوم څرک ندی لږېدلې. چې دا ولې؟ نن خو زما د انتظار له امله زما د سترگو گاتي ورپسې ولوېدل. ياد راته د خبرو په ځواب کې وويل: وخت هم ډېر تېر شو. فکر نه کوم، چې وروسته له دې دې راشي. د ياد خبرې مې زړه ته نه لوېدلې. د زړه ماشومو هواسو مې د شينکې غوښتنه کوله.

شينکې رانغله، نن مې د شينکې په زړو رانجو سترگې تورې کړې. پوهنتون په انگرې کې خلاص دوکان خوا راغلو، معدني اوبه مو واخېستې. لږ مو خپل وچ ستوني پرې خړوب کړل. د کلي پر لور راغلو. نن مې د مجاز په کتو کې مستې او شيدې گډې-وډې شوې وې. زياتې خبرې مې نه کولې. سندربول توتي مې د مستې ژبه نه بنوروله.

ياد ته مې وويل: نن مازيگر سيند غاړې ته څو. بيا وروسته بهانې-مهانې ونه کړې.

هغه راسره ومنله. له کوره مې شپيلۍ راواخېسته او لوړ مازيگر د سيند غاړې پر لور لاړو. سيند په غاړه شنه چمن کې مې د غاړې لوی دسمال خور کړ. دواړه همدلته کېناستلو.

زما له ډېره وخته شپيلۍ ياده وه. دا موسم، دا ماحول او دا شپيلۍ، هرڅه جانانه ښکاره کېدل.

شپږ کوتي مې د شپيلې پر ملا ورماتې کړې. او د گونگ زړه آهونه مې د شپيلې له مشقي ژبې وپستل. د سرور په سکروټو مې د شپيلې سازونه گرمول. د سيند مستو څپو، د شپيلې دا زمزمې، د آمو تر پېڅکو رسولي.

پاس د هوا په لمنه کې هم باښو د اتنې امېل جوړ کړی و. نري باد، د چمن شنبېلي هم په نخاو راوستي و. د ذوق زرکانو مې بې درېغه نارې وهلې. د شپېلۍ ژبه په گونگيدو شوه. خو زما گونگ زړه لا تش شوی نه وو. شپېلۍ د راگونو مزي مې راخپل کړل. سا مې هم سوزېدونکي غوندې ښکارېدل. شپېلۍ مې له شونډو لرې کړه. او د ياد غېږ ته مې ورگډاره کړه. په غوږو کې مې لا هماغسې د شپېلۍ سندرې غږېدلې.

ياد دواړه لاسونه شاته لږولي او پښې غزولې ناست و. د کب نيونکو يوه ډله مو تر څنگ تېرېدونکي وه. کبان يې په لښتو کې لکه د امېل پشان پېلې و.

ياد ورته وويل: دا کبان خرڅوئ؟

يوه کب نيونکي ورته ځواب ورکړ.

هو! څومره مو پکار دي.

ياد يوه کيلو کبان ترې واخېستل. همدلته مو د اوبو غاړې ته پاک پرېمېنځل او زموږ د مېلمستون پر لور لاړو.

دا چې زموږ د کور غږې، دخپلوانو کره په مېلمستيا تللي وو.

د گازو ډبه او نور د پخلنځي توکي مې راوړل او کبان مو پاڅه کړل.

ياد نن شپه همدلته را سره پاتې شو. دوه په دوه مو مېله گرمه کړه.

سهار شو، ياد ته مې وويل:

نور څو، نن چې د شينکۍ ملالې سترگې ونه وينم، ترک به بېل شم.

د پوهنتون پر لور لاړو.

ټولگي ته پدې تمه لارم چې شينکۍ به راغلي وي. لا د شينکۍ ښه نه وه.

څوکۍ کې کېناستلم. زياته ستړيا مې احساس کوله.

ياد د ټولگي په تخته د شهنواز باقر د غزل کوم بيت ليکه.

زما د زړه سترگې د ټولگي دروازې ته پاتې وې، چې کله به شينکۍ په کې

راښکاره شي.

د انتظار خيالونو مې دېر لرې بېولي وم. د شينکې راتگ ته مې لارې په گلائو پوښلې وې.

شينکې د ورينمينو شونډو سلام مې ترغور و راغی. د سر ويښتان مې بې واکه نېغ ودریدل. شينکې راغله په پخوانۍ څوکۍ کې کېناستله.

شينکې تورې جامې اچولې وې.

زما لپاره ښه موقع وه، چې د شينکې په شنو- شنو سترگو کې ځان ورک کړم. د شينکې نفس عطرونه شيندل. گلابي شونډو يې په ټټر پسرلۍ ذرغونه جوړه کړې وه.

شينکې لکه د سيوري گلاب داسې تنکې ښکارېدلې.

سپين لاسونه يې د څوکۍ په تخته ايښي وو.

ورې سترگې مې د شينکې په ليدو نه مړېدلې. سپينو مرمرې لاسونو کې يې سرو وينو آسونه ځغلول.

شينکې له پخوا ډېره ښکلې شوې وه. په زړه مې د بې صبرۍ پېريان ناست و. په دې فکر کې وم، چې په کومه بهانه له شينکې سره خبرې پيل کړم؟

سم له واره شينکې خبرې راسره پيل کړې.

پوښتنه يې وکړه: چې واکه! رختصي دې پخیر تېره کړه؟

وجود مې مېرې- مېرې شو.

هو پخیر تېره شوه.

له ځان سره مې وويل: چېرته پخیر تېره شوه. شپې مې ستوري او ورځې مې خپلې گوتې شمېرلې. د ظالم لورې په ما خو دې لويه نړي دوه قدمه کړې.

د پاتو مې ترې وپوښتل چې هغه چېرته ده؟ ولې پوهنتون ته نه راځي؟

شينکې راته وويل: پاتو به لا خبره نه وي، چې د پوهنتون درسونه پيل شوي. کله هغه خو له ما او تا زياته لېواله ده. بل دا چې مور او پلار يې هم

درسونو ته زیات هڅوي؛ ځکه د مور او پلار یوه لور ده.

د شینکې نننۍ خبرې مې زیاتې په زړه خوږې لږ بدلې. زړه مې غوښتل، چې تل مې د شینکې وزمینې خبرې اورېدلې.

یاد هم د تختې پر سر ځان تېر باسه، خو زموږ هره خبره یې څارله.

شینکې ښکلې څپرې درلودلو تر څنګ زیاته هوسیاره هم وه. زیاتې خبرې یې له چاسره نه کولې. او خپل پښتون غرور به یې تل په خپل پلو کې نیولی وو.

د پښتو مضمون ښوونکې مو ټولګي ته راغی او درس یې پیل کړ.

د درس په منځ کې یې له ما پوښتنه وکړه، چې هغه شاعر واک ته یې؟

د پوښتنې په ځواب کې مې ورته وویل: هو! هغه زه يم.

شینکې له شنو سترگو په دوه ښکالي توتیانو وویشتلم او د شنو سترگو سیوری یې زما په خاورینه څېره وغوراوه.

له درس وروسته شینکې لېندۍ سترګي زما په لور کږې کړې.

واکه! رینښتیا؟ شاعري هم کوي؟

شینکې ته مې کړه: هو لږ-لږ، خو ځان ته شاعر نه وایم. بس کله-کله د زړه پټې خبرې د قلم په ژبه بیانوم.

شینکې داسې پرې نښودم. راته یې وویل: د زړه پټې خبرې دې څنګه د قلم په ژبه بیان کړي؟

کولی شې ماته یې لږ ووايي!

د شینکې دې غوښتنې ته گونګ پاتې شوم. په خوله کې مې ژبه وچه شوه.

ځان سره مې وویل: واکه په گلونو ګډ شوي، خو ځان مې ډاډه کړ.

شینکې ته مې وویل: ته صبر چې په بکس کې مې یوه کتابچه ده، هلته مې لیکلې.

کتابچه مې راواخیسته او هغه گوډې-ماتي کړښې مې د شینکې مخ ته کېښودې.

د سپوږمې خور/ ٤٠

شینکی د خپلو شنو سترگو باران د کتابچې په سپرې دښتې وورو.

زه داسې یو انسان یم

چې زړه مې ژر وبایلود

په هر چانه

خو ستا په یو وار لیدو

ذرې ذرې شومه

او مړ شومه

ای!

ستا یوه مسکا مې ژوند بدلوي

بنگ راکوي

نور هېڅ نه وینمه

تا وینمه

له رڼا گانو رڼه

قد او قامت دې ښکلی

زړه مې په لاس کې مه وړه

گوره بې زړه به شمه

سکون د ژوند مې ته بې

ارام د زړه مې ته بې

ته بې بس ته بې

ته بې

ته بې

ته بې

.....

خان مې له ځانه پردی و. فکر مې کاوه چې شینکی به د دې کرښو له لوستلو

وروسته څه فکر کوي؟

ابلیس سل فکرونه مخ ته راته کېښودل.

شینکی دوه بادامي سترگې دکتابچې په لیکلې کړښو کې خښې کړې وې. زیات وخت یې پرې تېر کړ. کتابچه یې بېرته راته وسپارله.

شینکی راته وویل: شعرونه دې ډېر ښکلي دي. زما شعرونه خوښیږي، خو لیکلې یې نشم. شینکی سره په خبرو کې زړه من-من غوښې اخیستلې.

هر یوه ښوونکي چې به درس راکاوه شینکی به د چپتر درلودلو ترڅنګ د خولې لکچر هم لیکه. خط یې د دې د سترگو په څېر ښکلی و.

خو زما خط هم د شینکې له خطه کم نه و. د خط لیکلو سبک مویو و. زما او د شینکې خط کټمټ یوشان و، په آسانی سره یې توپیر نشو کېدلی.

یوه ورځ ارتباطاتو د مضمون ښوونکي راغی او غږ یې وکړ: زما له درس څخه راضي یاست او که نه؟ په لیکلې بڼه یې راته ولیکئ!

هر یو ټولګیوال مو ورته د زړه خبرې ولیکلې.

سبا بیا ښوونکي ټولګي ته راغی او ویې ویل: یو ډول خط و، چې له ما ډېر په کې سرتکول شوی و. خط ښکلی وو. په تخته یې زموږ د سبک په ډول څو کلیمې ولیکلې.

شینکی ماته او ما شینکی ته وکتل: پوه شو، چې زموږ دواړو له منځه د یوه کس خط ده.

اوس شینکی سره په خبرو کې بلد شوی وم. یاد به راته هروخت تېرې خبرې یادولې، چې شینکی سره به مې کولې او رنگ به مې پیکه شو. خو اوس د شینکې پر وړاندې مې جرئت زیات شوی و. زموږ ترمنځ به هره ورځ خبرې له خنداوو سره وې. د صمیمیت یوه حد ته رسېدلې وو.

د مني موسم په پیلېدو وو. په ونو کې ځای-ځای پانې ژېرې شوې وې. په نري باد به نارنجي پانې له ونو سره مخه ښه کوله. هغه څانګې چې له غروږه

د سپوږمې خور/ ٤٢

به يې سيوري په يوه ځای نه درېده. اوس لغړې شوې. د خزان سپېره بادونه پرې راغلل. موسم به ورځ تربلې خرابېده. هغه هوا چې له ځان سره به يې د لونگو بوی راوړ، پاتې نشوه. شنه چمنونه يې رنگه شول.

د شل سلنې ازموينې وخت هم ډېر تېر شوی و. زړه مې زيات وېرېده او کله کله خو به يې درزا ورکه شوه چې را روانه رخصتي به را په ياد شوه.

دانو نه زما د زړه خبره وه او نه د بل چا. لدې ترخې پېښې سره مې مخ کېدل لازمي وو. له هروخته اوس له شينکې لري کېدل راته گران وو ځکه له پخوانه اوس راته هغه زيات نږدې شوې وه.

ياد ته مې وويل: داخل شينکې پسې مرم. په وروستی ورځ تابوت درسره راوړه. ياد راته په ټوکو کې وويل. تابوت به درته په جاپاني آس راوړم، غم به نه کوي. هوا سپر شوه. پرته له ځادر او کرتې پوهنتون ته راتلل ستونزمن شو.

نري باد له لگېدو سره به هم د هرچا ساړه کېدل.

شينکې او پاتو به چې سره يو ځای شوې. زياته شوخي به يې کوله. شينکې چيناري ونه او گل ځواني. ټولگي کې چې به ښوونکي نه وو. په سپر هوا کې به يې د ټولگي پکي چلان کړل. او بهر به ووتلې.

په دې ورځو کې مې شينکې زياته زړه ته ننوتې وه.

مسافر ټولگيوالو مو هر وخت د ازمويني خبرې کولې. چې کله به ازموينې پيل شي. ويل به يې هسې نه چې واوړه وورپري.

سبا مو د ازموينې لومړۍ ورځ وه. هرچا خپل چپترونه په لاسونو کې نيولي وو او درسونه يې ويل. د شينکې هره خبره مې په زړه داغ پاتې شوه. مينه ناکې خبرې او د هغې خوماري کتل. يوازې يوه ورځې پاتې وه، چې د شينکې شنو سترگو او گلزنګې څېرې ته په مړو سترگو وگورم او ښه ديدن يې وکړم.

شينکې د تېر سمستر په څېر نه وه. د هغې خبرې او کړنې راسره زياتې ښې شوې وې. له هغې جدا کېدل له ستوني د زهر و غرپ تېرول و.

دا وخت له شينکې جدا کېدل زما لپاره ځکه گران و، چې درې مياشتې مو يو بل نه سره لېدل.

په وروستۍ ورځ چې به مې شينکې ته وکتل. زړه به مې له ژړا راډک شو. شينکې او پاتو په دې ورځ شني لويټې په سرکړې وې او د پوهنتون په انگرې کې لکه د چونغر سحرانۍ کوترې الوتلې. خو زما په نري زړه يې د ژړاگانو باران پيل کړی و.

شينکې چيناري ونه درلوده او ورسره چې به يې لورې خپلې په پښو کړې. دومره به راته زړه ته ننوته. چې ځان به مې په خپل ځان بخيلې کوله. د پوهنځي مخې ته مو ټول ټولگيوال راغونډ شوي و او يو له بله د مخه ښه غبرې اخېستلې، خو زما سترگې او زړه له ژړا نه تشېده.

يوه ځای ته لاړم. ټولگيوال مې له نظر لاندې و، خو هغوی زه نه لېدل. شينکې ژېړخاوري رنگي دسکول غاړې ته اچولې و او پاتو يې له دواړو لاسو نيولې وه. دواړو خبرې کولې. شينکې به ورته له خندا په ملا ماته شوه او په گلابي شونډو به يې لاس کېښود.

زما د زړه له رازه پرته له ياد نور هېڅوک خبر نه وو. د شينکې هر بېلتانه په اور داغلم. له زړه به مې لکه سوزېدونکې رېر، تورې لوخړې پورته کېدلې. موبایل مې په جېب کې وټرنگېده. ياد راسره خبرې وکړې. ويل يې چې چېرته يې؟ د پوهنځي مخې ته راشه!

دا چې زما اوسنکې پرمخ راغلې وې او سترگو مې هم رنگ اړولی وو، مخ ته مې څو لېږې اوبه واچولې، چې څوک راباندې پوه نشي.

د پوهنځي مخ ته راغلم.

د شينکې شفتلي کورتۍ په ځان کې وه.

دا هغه وخت و. که چا په غاړه کې لاس راسره اچولی وای او راسره يې زما ډک زړه تش کړی وای، زيات ثواب به يې گټلی و.

د سپوږمې خور/ ٤٤

شینکي د پوهنتون له طبیعت سره مخه ښه وکړه. له شا بوتو او کابو د شینکي د ښکلي او زړه راښکونکي قد ننداره کوله، د شینکي د بېلتون چغې یې وهلې. شینکي د پوهنتون له انگره خپل قدمونه اخیستل. د پل نښې یې زما سترگو ته اغزي جوړ شول، شینکي د پوهنتون له دروازي ووتله. د سترگو نظر مې د شینکي له قدمونو سره لوبېده. ماشوم احساس مې شینکي له لمنې رانیوله او هغه یې نه پرېښودله چې لاړه شي. شینکي له یو څو انجونو سره په موټر کې سپره شوه او زما هیلي زما له روح سره مخه ښه وکړه.

د اووم آسمان له منارو راولوبدل. د بېلتانه په پڅه چاره حلال شوم. د وجود هایدونه مې بې بنده مات شول، د الوتو په وزرو مې د سرینبو باران راغی، په رنگین بازار مې لمر، په لمر پرېوته راوخوت، د ټولگي خواته مې منډه کړه، د شینکي د څوکي په خوا کې کېناستلم. له تشې څوکي سره مې خبرې پیل کړې، تشه څوکي مې له گربوانه راوښول او په چغو-چغو مې د شینکي غوښتنه ترې کوله، خو تشې څوکي هېڅ ځواب نه راکاوه، د ژړا په څلي مې د بېلتون بېرغ رپاند و. ناهیلی له ټولگي ووتلم او د کلي پر لور راغلم.

ځمکې ځای نه کاوه. ازلي فطرت مې سر په زنگون و. د زړه مجاز مې په شینکي پسې بایلیلی و. داسې به وم؛ لکه کوم څه چې مې ورک کړي وي. او د هغه په لټه کې به وم. کله-کله به مې د سمیر هجران Yesterday سندره اورېدله. د زړه شېلې به مې لږ-لږ پرې ښېرازه شو. په شپه او ورځ نه پوهېدل. د ژمي نښې نښانې هم تر سترگو کېدلې.

یوه شپه ډېر ساړه و. سبا چې بهر ووتلم، دخدای طبیعت لکه د سولې کوټره، سپینې جامې اچولې وې.

تر څنگنو واوړه وړېدلې وه. سپینو واوړو سترگې برېښولې. د ونو په څانگو ډېری ډېری واوړې زنگېدلې.

د بامونو سر ته پورته شوم. بامونه مې د واورو له شتون څخه پاک کړل. د کلي ماشومان کوڅو ته راوتلي وو. په وارو يې ويشتل کول. وروسته يې له واورې د انسان څېره جوړه کړه. خواوشا يې ترې اتن کاوه. ځمکې سپين څادر اغوستی و، سهار چې به لمر سترگه له غره رابنکاره شوه، د واورو په سر به سپرغيو نڅاوې کولې.

هر څه بڼه نه وو، د وجود غړي مې داسې کرخته وو، لکه چا چې غوڅ کړي وي. هېڅ شي ته مې لاس نه ورتلو. د نړۍ له هيلو مې لاس وينځلی و. د شينکۍ د لاس هېڅ نښه هم نه وه راسره، چې لږ مې د زړه آرام پرې شوی وی. يوازې د هغې څېره مې د زړه په سترگو کې ساتلې وه. ژمی هم تر نيمايي رسېدلې و، د ياد دوی کور خوا ته ورغلم. ياد د خپل زردالوگانو په باغ کې لرگي ماتول. په ساړه ژمي يې په تندي خولې ورماتې وې. د لرگيو ماتول يې پرېښودل راته مخامخ کېناست، خبرې يې راسره پيل کړې. راته يې وويل:

اوس خو بڼه يې، له پخوانه څه ناڅه تازه يې، شينکۍ اوس هم يادوې که نه؟ ياد ته مې وويل: دا چې درسره په سپرو شونډو خاندم، دا هسې له نړۍ سره تمثيل کوم. په زړه مې نور څه دي، هغه څه مې په زړه دي چې پدې کمزورو تورو کې يې نشم بيانولای.

زما د زړه خبرو لپاره داسې ژبه پکار ده چې زما د زړه پوره ترجماني وکړای شي.

ياد راته مسکۍ شو او و يې ويل: ستا خبرې هم سمې لکه د غني خان گونگه شاعري، له ځانه دې سم فيلوسوف جوړ کړی. داڅه کوي؟ ها!!!

رب دې درته خیر راپېښ کړي، تابه بيا په کومو زيارتونو گرځوو.

ياد ته بيا په غوسه شوم، ورته مې وويل:

د سپوږمې خور/ ٤٦

يو خو ستا له دا ډول خبرو خلاص نشوم. يوه ښه د ډاډ خبره خو والله که راته وکړې. همدا زړه مې غورځوې او بس!

د ياد له خولې په کړس خدا را پورته شوه. هغه خدا چې کله به يې په ټولگي کې وکړه، نو ټولو ټولگيوالو به ده ته مخ وراړوه.

ياد وويل: د ماشومانو خويونه مه کوه، په هسې خبره ځان خپه کوې، اوس پوه شوم چې په کومو خبرو خپه کېږې، زه به هم هغه خبرې درته کوم.

د کب مياشت هم را نوې شوې وه، تېز باد به هره شېبه ونې ښورولې او خانگو به ورته د باد په نړيو تارونو سندرې ويلې. داسې ښکارېده چې ژمی په ختمېدو و. د ونو په خانگو کې هم گلان په څپړېدو وو. وړو رنگينو مچيو به د گلاتو په منځ کې له شبنمه عطرونه اخيستل او ځينو خانگو کې به غوتی يو له بله سره په مسکا وې.

د پټيو په پولو هم شنېلیو ځای - ځای سرونه راپورته کړي وو. هره خواته د پسرلي رنگينې خوشبویۍ حس کېدلې. نړيو ورمو به د هر چا طبيعت ته خوښی وربښلې، نو شنه څادرونه اغوستي وو.

نوي کال ته يوازې درې ورځې پاتې وې، د فېسبوک په مجازي نړۍ کې لگياوم. نجيب د مسنجر له لارې راسره خبرې وکړې، نجيب خو به پېژنې!!! هماغه ټولگيوال ملگری مې، چې کېله گي ته د چکر لپاره راسره تللی وو، هغه ويل سبا ته ځان تيار کړه، چې د سمنگان ولايت تخت رستم (د رستم تخت) تاريخي سيمې ته لاړ شو او نور ښکلي ځايونه به هم وگورو، بله خبره دا چې ياد دې له ياده ونه وځي. هغه هم درسره خبر کړه، چې راسره لاړ شي، لږ به يې ساعت تېر شي.

په سبا څلور کسه چې ټول ټولگيوال وو، د پخلنځي ځيني توکي مو له خپلو کورونو له ځان سره واخېستل، اته بجې د نجيب په فيلډر موټر کې د سمنگان ولايت پرلور روان شو. پرلاره مو د بند دو په ښار گوتي کې د مېلې

لپاره هرڅه واخېستل.

پر لاره مو بنهار ښه گرم و، د نجيب ډرېوري عجيبه وه، فيلډر يې پرلاره سم
نخاوه.

ياد غږ پرې وکړ، نجيبه! که ډرېوري دې تر سمنگانو همداسې وي فکر نه
کوم چې په روغو زړونو دې د روستم تخت وگورو. خير نېمه گړۍ دې
وروسته ورسپرو خو چې روغ لار شو.

ما هم له دې خوا وسکونډه، چې سپړه! په زړونو مو بلا-بلا ارمانونه پراته
دي هسې نه چې د تورو کندو خوراک مو کړې، پام کوه وروړکه!

گړندي موټر مو د هوا عطرينه سينه د منزل لندېدو په موخه څيړوله. د رباتک
کوټل، هوارې پوښتې او جيلگې مخ ته راتلې. په شنو دښتو کې د کوچيانو
خېمې او کيږدۍ وهل شوې وې. واړه له ښکلاوو ډک وري، د خپلو ميندو
په شاوخواوو کې څرېدل.

شپونکې ورته په يوې لوی گټ ناست و. نجيب ته مې غږ وکړ: چې موټر
ورو کړه، چې د شپونکي خواته ورسو، موټر يې د شپونکي ترڅنگ ودراره.
مور ترې ښکته شو.

شپونکي درنه جلکه اغوستې وه او ملا يې په سره دسمال کلکه د مست
لېوني اټنچي په څېر تړلې وه، لوی لوی بریتونه او شمله وره لونگۍ يې په
سر کړې وه، سلام مو پرې واچوه.

شپونکې له خپل ځايه راپاڅېده، لاس په لاس مو سترې مشي سره وکړه.
شپونکي وويل: ځوانانو لکه چې د مزارشريف په لورد نوروزی لپاره ځی؟!
ما ورته وويل: نه اکا! د سمنگانو تر تخت رستم پورې ځو. که بخت ياري
وکړه نو تر مزارشريف پورې به هم لار شو.

شپونکي بله پوښتنه وکړه له کوم ځايه راغي يی؟

نجيب ورته په ځواب کې وويل:

د سپورمې خور/ ٤٨

د همدې بغلان يو، دومره لرې مزل مو نه دی کړی.
شپونکي اکا ته مې وويل: چې شپېلۍ لرې که نه؟!
په خندا د رمې پر لور روان شو. د آس له خورجينې يې سور رنگې شپېلۍ
راوويستله. په خپل ځای کېناسته، شپېلۍ يې په شونډو کېښوده، دا سندره
يې په گونگو لفظونو کې غږوله.
(بيا کېدې باريري!
پري واچول اوښانو کې
څه وکړمه خدايه؟
زړه مې بند دی په کوچيانو کې
بيا کېدې باريري!!)

....

فضا بل ډول وه، شنو درو او جيلگو د شپونکي دا سندره بېرته راغبرگوله.
ټول ماحول رنگېن - رنگېن و.
د مېرو غږونو د شپېلۍ سندرې ته زړه راښکونکي رنگ ورکاوه. ژپر لمر.
پسرلنی موسم. بنگينه شپېلۍ. هرڅه ښکلي وو. زړه مې د الوتو وزرې شنې
کړې. خيال مې شينکۍ سترگو ته نېغه ودروله. د شپونکي په ترنگينه شپېلۍ
کې مې د شينکۍ کړس خندا لټوله.
شپېلۍ غلې شوه، په غوږو کې مې لا د شپېلۍ خور غږ بوگنېده.
ياد را تر څنگ شو، په غلې غږ يې راته وويل: له شپونکي شپېلۍ را واخله!
لر يې ته هم وغږوه.
د شپونکي شپېلۍ زياته ښکلې او ډولې جوړه شوې وه، شپېلۍ سوريو ته
مې خپلې شپږ گوتې ورجوړې کړې.
او دا سندرمې په گونگو لفظونو کې وپېيله.
(سپينې سپورمې وايه اشنا به چېرته وينه؟

گونگی شوې ولې؟!
گونگی شوې ولې نه وايې حالونه؟!
زما ليلا د سپوږمې خورده
ځکه يې هرڅوک د بڼايست صفت کوينه
گونگی شوې ولې؟!
گونگی شوې ولې نه وايې حالونه!((

....

د شپيلۍ په گرم ساز کې ډوب وم. نه پوهېدم چې د شپيلۍ راگ به په کومه
روان و، خوزه د خيالونو په نړۍ کې د شينکۍ مخ ته ناست وم. د هغې په
کافر بڼايست کې مې ځان شيندلی و.
نجيب اوبه راوشيندلې، له خواږه خياله يې راپورته کړم.
ياد هم راغبر کړ، چې عاشق صيب! پورته شه، څو! تا ته شپيلۍ خوندي درکړ،
لويه لاره مو پرمخ پرته ده.
شپونکي په يوه لرگي تکیه کړې وه، ويل يې ته خو هم سم د شپيلۍ استاد يې!
ما هم د سر په خوځولو ورته وخنډل.
له شپونکي اکا سره مو مخه بڼه وکړه.
د سمنگان پرلور روان شو، لاره ډېره لوړه او ژوره وه، د سمنگان په بڼار کې مو
له يوه ځوان څخه د تخت رستم پوښتنه وکړه، چې په کوم ځای کې به وي؟!
ځوان د غره پرلور گوته ونيوله، و يې ويل: د همدې لارې لمنه ونيسئ!
نېغ مو د تخت رستم ته بيابې!
همدا لاره مو خپله کړه، لاره هم سمه لکه د مار حلق لوړه او ژوره وه، ځای
- ځای مېلې گرمې وې.
زما لپاره دا ماحول عجيبه و. دا مې لومړی ځل و، چې دې سېمې ته راځم،
د تخت په خوا کې له موټره بڼکته شو.

د سپوږمې خور/ ۵۰

تخت حيرانونکې و، سم لکه په دېگي کې چې گرد کاني و او د کاني په سر د روستم تخت و، دا نقشه په يوه غره کې پياده شوې وه، له کوز اړخ څخه په غره کې د غار په څېر يوه لاره وه او د غار په دواړو خواو کې تاخچې جوړې شوې وې. په همدې تاخچو کې ټول ودرېدلو او د يوه نندارچي په لاس مو انځورونه واخېستل.

نور هم مخ ته لاړو، تخت ته د ختلو لاره نه وه، له گرد کاني تاو شو، يوه سخته لاره مو وموندله، هغه هم د گرد کاني مخ لږ ځای - ځای گړول شوی و او د ختلو پېچلې لار يې پرې جوړه کړې وه. خو په يوه قوی هوډ د تخت سر ته وختلو.

لاندي ټول ښار لکه د لاس ورغوی داسې روڼ ښکارېده، داسې مو و انگېرله چې لکه رښتيا هم د پاچاهي د تخت په سر ناست يو.

ما ته د شفيق مريد هغه سندرې چې وايي: ((د بلال خوربه آذانه)) سندرې راپه زړه شوه، چې د سندري انځور يې همدلته ريکارډ کړی و. له تخت څخه تاو راتاو شوم، دلته نه هېرودونکې شينکې بيا راياده شوه، زړه مې راته ويل، چې ای کاش!

نن خو دلته يو ځای راسره وای!!!

خو ملگرو مې نورو ډېرو مجازي خيالونو ته پرې نه ښودلم، نجيب غږ وکړ، ځی، چې څو، نورو ځايونو ته مېله گرموو. د تخت سر ته ختل څه نا څه اسانه و، خو بېرته ښکته کېدل گران و، په زياته خواری د تخت له سره لاندي ښکته شو.

په موټر کې سپاره شو، د يوې غونډۍ سر ته وختلو، همدا ځای مو خوښ کړ. دولس بجې وې، له موټر څخه مو ټول توکي ښکته کړل.

يوه شل لېټره ډبه چې له اوبو ډکه وه، هغه مو رابښکته کړه، هر يوه، يوه - يوه دنده په غاړه واخېستله.

ما د سبزی په مېنځلو پیل وکړ. یاد دیگی په گاږي نېغري باندې کړ. زړه ته مې ټک د شینکې هغه خبره ودرېدله، چې پاتو ترې پوښتلي وو. شینکې! نن راته سترې او ږنگه-ښنگه ښکارې، چې څه خبره ده؟ شینکې ورته په خواږه راگین غږ ويلي وو، هو! رښتیا هم نن زیاته سترې یم، پروږن زموږ کور ته زیات مېلمانہ راغلي وو لالا مې له بهر راغلی، د هغه ملگري دي چې ځي او راځي، بېگاه مې ټوله شپه په پخلنځي کې چایونه خوټولي، ځکه درته ږنگه-ښنگه ښکارم، ډېره بې خوبه یم. پاتو ورته په خندا شوه، ته، پخلنځي او چای خوټول لرې خبره ده. زړه ته مې نه لوږېږي، چې ته دې په دغو سپینو لاسونو او ځلېدونکو نوکانو چای و خوټوې. شینکې به چې هرڅومره خپله خبره کلکه کړه نو پاتو به نه ورسره منله. شینکې ورته وویل اې لېونۍ! زه آن په تناره کې ډوډۍ پخوم، د چای خوټول خو اسانه ده، هغې ورته وویل: که یې نه منې نو سبا ته به په خپل لاس پاخه کړي پیرکي راوړم، بیا به وگورې چې زه درته دروغ وایم که رښتیا. د همدې خیالونو په بازار کې مې د سبزیو پاکول ختم کړل او له یاد سره مې د پخلي په تیارولو کې مرسته وکړه. دلته دیگی پخېده خو هلته زما په زړه، څوک څه پوهېده، چې زما په زړه څه - څه تېرېدل، خو خیر هر څه چې و، یوازې په ما تېرېدل!!! د څلورو کسانو ملگرو لپاره مو د لسو کسانو خواږه تیار کړي و، هر څه ډېر وو او موږ هم ورته زیات وږي وو، خواږه مو دومره ډېر وخورل چې په لاره سم تللی نشو. مېوې لا هماغسې پرځای پاتې وې. په ټولگي کې د سمنگانو هم یو څو ملگري راسره وو، هغوی مو هېڅ خبر

د سپوږمې خور/۵۲

نه کړل، چې سمنگانو ته درځو، د تخت پر سر چې مو انځورونه اخیستي وو. نجیب هماغه وخت انځورونه فېسبوک ته پورته کړي وو. د نجیب له مابیل څخه غږ پورته شو. خبرې یې ورسره پیل کړې، نجیب هم په مابیل کې خبرې کولې او هم یې ماته اشاره کوله.

خو زه یې په اشارو نه پوهېدم، نجیب راته په شونډو یو نوم اخیسته، ما ورته سر ښوراوو چې نه پوهېرم، دومره پوه شوم چې نجیب ورته وویل: له ملگرو سره به مشوره وکړم، بیا درسره خبرې کوم.

خبرې یې پای ته ورسېدلې، ما ورته وویل: داڅوک وو؟ چې خبرې دې له هغه سره کولې او په شونډو دې ماته یو څه ویل!!!

نجیب وویل حییب سمنگانی و، هغه خبر شوی دی، چې مور دلته راغلي یو، ویل یې تاسو به نن شپه خامخا له ماسره پاتې کېږی!

حییب زمور په ټولگي کې د سمنگانو د ولایت و. یاد ورته وویل: داله کوم ځایه خبر شوی!؟

نجیب په خندا شو، ویل یې: هغه زمور انځورونه په فېسبوک کې لیدلي دي. که ورنه شو، نو خپه به شي!

حییب زمور په تمه دی، د تللو یا نه تللو یوه پرېکړه وکړئ، چې خبرې ورسره وکړم.

ما هېڅ نه ویل، خیالونو مې شینکې له واورینو لاسونو نیولې وه، وري خیال مې د هغې لاسونه په خپلو لاسونو کې موبنل.

له تېري فطرته مې نړۍ کوکې اسمان ته ختلې.

د ملگرو په لور مې مخ وړ واړوه.

یاد اوږد اسوبلی وویست، ویل یې: دا څه راپېښ شو! ورتگ مو اړین ده.

دې پرېکړې ته ورسېدو چې نن شپه به د حییب مېلمانه کېږو.

نجیب د ټټر له جیب څخه موبایل راوویست، له حییب سره یې خبرې

وکړې، چې درځو، خو په دې شرط چې ځان به ډېر نه تاوانې کوي!
له دې خبرو وروسته مو د نجیب په موټر کې د نورمحمد کوچي او قندي
کوچي هغه سندرې ورو واچوله، چې وايي:

((وا میمونه حلالوینه، ربه! توبه په سره غرمه کې...)) دې سندرې ته مو د
غبر والونه ورتاو کړل. د موټر دروازې مو هم خلاصې پرېښودلې، نجیب
مخکې شو او موږ ورپسې، د آتن میدان مو ښه گرم کړ، دا سندرې مو څو-
څو ځلې د فیلډر موټر له لوډسپیکرونو په سندري اواز وویستله.
د لمر وړانگو هم له موږ سره د نن ورځې مخه ښه کوله او د تخت له خواشا
سېمو یې گیلْمونه راټولول.

موږ هم د ښار پرلور روان شو، حبیب سره مې د موبایل پر لیکه خبرې وکړې،
د ښار لوی واټن یې راته په گوته کړ، چې دلته درځم او تاسو هم راشئ.
حبیب مو پیدا او هغه د کور پرلور لاړو. مېلمستون یې د کور ترڅنګ بادامو
د بڼ په خواکې و. چای یې راوړ. له هغه وروسته یې په گېلو پیل وکړ، چې
ډېر ناڅوانه یاست. سمنگانو ته له راتگ څخه به مو مخکې خبر کړی وم.
د پښو په سر ناست په پیالو کې یې چای وېشه.
موږ ورته بې ځوابه و.

یاد ورته وویل: د تخت له لیدلو وروسته مو ته خبرولې. خو حبیب نه منله.
ما ورته وویل: اوس نو غم مه کوه، دادی اوس خو راغلي یو.
کړی شپه مو زیاتې کیسې وکړې.

حبیب وویل: دادی لڅیره پوهنتون هم په یو څو ورځو کې پیلېدونکی دی.
د حبیب دې خبرې مې زړه له خپل ځایه وښیوه. شینکې یاد مې په مرموز
ډول په وجود کې ځانگې وکړې. زړه مې دا درې میاشتي شینکې د نه لیدو
له کبله لکه د مني پاڼه له ځانگې بېله شوې وه. زړه مې داسې مړاوی شوی
و، چې د پسرلي ورمو هم تازه نه کړای شو.

د سپورمې خور/ ۵۴

حبيب هم هرڅه تيار كړي و. دا چې مور ماسپښين ځانونه ډېر ماره كړي و. لاس نيولي لاس نيولي لگيا و.

حبيب ته مې وويل: زمور د تمې په خلاف دې دا هرڅه تيار كړي. كنه مور ته دې بل څه ويلي و.

حبيب په نيمه ډكه پيال له لاس ايښي و. مسكي شو. ويې ويل: ښاااا نو خي سپوره ډوډي مې درته تياره كړې وي؟ مېلمستون خنداگانو په سر واخېست. وروسته يې بادام راوړل. حبيب وويل: دا د خپل بڼ بادام دي. ښه يې له زړه وخورئ! سستي به په كې نه كوي!

ښښه يې قاب كې چې مې په بادامو سترگې ولگېدلې. خيال مې شينكي د مخ هغه قاب سترگو ته كېښود، چې د خداي ښكلي پېرزوينې په كې دوه شنه بادام ايښي و.

شپې تر ډېره وخته كېناستو. سبا ته چې مو لوی مزل په مخكې و. شپه مو جوړه كړه.

سبا په بڼ كې د مرغيو په سهارنيو سندرو راوينس شو. په بڼ كې ټولو لږه شېبه د سهار له وړمو سره قدمونه ووهل. بادامو ونو له ځانونو سپين بخملونه تاو كړي و. پرته د سهار چای له خوړلو مو له حبيب څخه اجازه واخېستله. د بغلان پر لور روان شو. سړك له دواړو خواو د بادامو بڼونه تر سترگو كېدل. په خبرو-خبرو كې رياتك له کوتل څخه را تېر شو.

شپې تر ناوخته كېناستل او دې مزل وروسته مې د وجود غړو په درد پيل وكړ. داسې وم؛ لكه ما چې دا موټر په اوږو راوړي وي. د كور دروازې په مخ كې له موټر څخه ښكته شوم. ناستو ملگرو ته مې شپې ماسره د پاتې كېدلو ست وكړ. خو هغوي راڅخه لاپل.

د كال وروستۍ ورځ وه. سبا ته نوی كال پيل كېده. شنو ونو درانه سيوري خواره كړي و. پستي هوا بې خوده زړونو ته سكون وربانښه. طبيعت هم د

کایناتو په رگونو کې مرموزې خوش بويي پاشلې.
خو ورځې همداسې لکه د یو څیز په تمه راباندې تېرېدلې.
دا ځل له شینکې سره مخ کېدلو ته زیات په تلوسه کې وم. د فطرت گلاب مې
ډېر د شینکې د سترگو تېرې و. د هوس چینه مې هم نوره په وچېدو ښکارېده.
پوهنتون د پیل دوه ورځې وتلې وې. مازیگر د کلي بر سر کې هلکانو د
والیبال لوبه کوله. یاد ورته د لوبې نمبرې نیولې. ورغلم په خواکې ورته
کېناستلم. د لوبې ختمېدو وروسته مې ورته وویل:
سبا ته ضرور پوهنتون ته ځو. نور مې په وجود کې شینکې پسې وینه وچه
شوې. نه گورې، چې له سترگو مې د انتظار تورې کړې تاوې شوي؟
یاد را سره ومنله، چې سبا ته به پوهنتون ته ځو. ټوله شپه په خیالونو کې
ډوب وم. چې سبا ته به بیا شینکې د شنو سترگو مې په سر واړوم او د مودو
تنده به مې پرې ماته کړم. په همدې خیالونو کې خوب ته ورغارې وتی وم.
سهار له هیلو ډک قدمونه مې د پوهنتون پر لور واخېستل.
د شینکې پسرلني دیدن ته دومره په لټه کې وم، چې آن خپل وجود مې
خپل روح پسې لکه سیوری ځان نشو رسولی.
د پوهنتون په انگر کې گلان یو ځل بیا ژېړ لمر ته په مسکې خوله نڅېدل. موسم
پسرلني و، تود لمر په وجود لکه د مرهم پټې داسې لگېده. د پوهنتون چاپیریال
زما د ښه راغلاست لپاره شنه ورغوي، زما د قدمونو لاندې کېښودل.
هر یوه ټولگیوال مو د پسرلني له موسمې پسرلني رنګ اخېستی و. په څېرو
کې یې پسرلني مسکاوې خورې وې.
ځان سره مې وویل: شینکې به د پسرلي په راتګ سره څومره ښکلې شوې
وي. پسرلي به بلا ښکلاوې له شینکې سره وېشلې وي.
په شینکې مې لکه د باغي باز سترګې ولگېدلې. شینکې د کوه قاپ ښاپېرې
پشان له رنگینو گلانو سره لوبېده. وری نظر مې د شینکې له ښایسته نه

د سپوږمې خور/ ۵۶

بېلېده. شينکې بلا بڼکلې شوې وه. لکه ټول ژمې يې چې د گلاب پانې خورلې وي.

ټولگي د تگ په بهانه مې ځان ورنبردې کړ. ټول فکر او هوس مې د شينکې پر لور کش کاوه. شينکې هم د خپل نظر جال زما په وجود راخور کړ. څو قدمه يې لکه د تنزري پشان زما خواته راواخېستل. په وجود مې بيا لږ زېږدلو پېريانو بريد خېن کړ.

شينکې دوه شنه گاتې زما له گوگله وويستل. جذباتي پېريانو مې نږدې د شينکې نرۍ مسکا ته. له خولې کوکې وېستلې وې. ځان مې د ځان په لټون کې و. د وجود په رگو کې مې وينه د زړوبي غونډې په شرنگ روانه وه. عاطفي فطرت مې د ټولگي پر لور، سر په تالاق روان کړم. څوکۍ ته مې خپل تاواني وجود ور وغورځاوه.

د تېر کال په څېر دوه بڼوونکي مو د ټولگي له نماينده سره ټولگي ته راغلل. يو بڼوونکي مو د تختې ترڅنگ ودرېده او خبرې يې پيل کړې. چې ستاسو نماينده د بوختيا له کبله نور نه غواړي په خپله دنده کې پاتې شي. که څوک غواړي، چې نماينده وټاکل شي، د تختې ترڅنگ دې راشي.

ياد او نورو ملگرو راباندې غږ وکړ، چې واکه پورته شه!

زما زړه نه و چې پورته شم.

بيا راباندې غږونه وشول. زړه نا زړه د تختې ترڅنگ ودرېدل. شينکې راته مخامخ ناسته وه. د بنايست هېندارې يې زما خړې څېرې ته د بريښنا ټکانونه ورکول.

دوه نور ټولگيوال مو هم را پورته شول. نومونه مو يوه بڼوونکي په تخته کې وليکل. ويل تاسو هر يو دوه-دوه دقيقې خپلې خبرې وکړئ، چې ټولگيوال مو رايه درکړي.

خبرې مو ختمې او ټاکنې پيل شوې. ټولگيوالو مو د خپلې خوښې نوماند

نوم په وړوکي کاغز کې لیکه. ټول کاغزونه د پخواني نماینده په لاس راغونډه کړای شول. زړه مې زیات لږ زېده چې څه به وشي. هسې نه چې د شینکې په مخ کې ټاکنې وبايلم.

د یوهی

ښوونکي له لوري شمېرنه پیل شوه. لومړی یې د هغوي رایې وشمېرلې. وروسته چې زما وار راغی. د هغوی له رایو زما د رایو شمېر واوښته. غږ یې وکړ، چې واک ته دې مبارک وي!

بل ښوونکي هم غږ پرې وکړ، چې د واک رایې وشمېره. دی پوه شي، چې څومره کسان زما تر شا ولاړ دي. ما فکر نه کاوه، چې زه دې نماینده شم، خو دا هرڅه زما د آند خلاف تر سره شول. په ټولگي کې د لاسونو پرکار پیل شو. شینکې هم خپلې نازکې او پستې گوتې په ډېرو پرکولو سرې کړې. ښوونکو د نمایندگۍ مبارکي راکړه، هغه هم سترگو کې زما په بريالیتوب وموسکېده. کېناستو او ښوونکي مو له ټولگي څخه بهر شول. هر یوه ټولگيوال یو ځل بیا مبارکۍ په پلمه رانږدې شول.

راغلم په خپل ځای کې کېناستم. شینکې په آهنگین غږ، په مسکاورو شونډو غوږ کې راته دا خبره وڅڅوله، چې: واکه! درته مبارک شه!

د شینکې دې لفظ ته مې ډېر په گرانه دا توري سره یو ځای کړل، چې: نړۍ مننه کوم شینکې!

د ټولگي نماینده توب زما لپاره شینکې سترگو ته د نږدې کېدلو بڼه فرصت و. خو بیا هم په زړه کې مې دومره توان نه لیده، چې شینکې ته دې د زړه خبره وکړم. تل به همدې خبرې ته ځورېدلیم.

په ټولگي کې مې مسوولیت ډېر شو. غوښتل مې چې د ټولگيوالو ستونزو ته لاسرسی پیدا او ورته د حل لارې ومومم.

د درس ویلو وروسته شینکې او پاتو په کیسو بوختې وې. شینکې راته

وویل: واکه په دې ورځو کې زیات بوخت یې؟! ورته مې وویل: هو رینستیا هم ډېر بوخت یم. خوښ یم، چې د ټولگیوالو په خدمت کې بوخت اوسم.

رینستیا شینکې! یوه خبره مې رایاده شوه، هغه دا، چې راته ووايه ټاکنو کې دې رایه زما په کټه وکاروله که د بل چا؟! شینکې د گلابونو غوټې وڅپړلې. مسکې شوه، په خیالیگرو سترگو یې راته وکتل. چې نه نو خې ستا په گټه مې ونه کاروله، نو د چا په گټه مې وکاروله؟ که یې نه منې، له پاتو وپوښته!

زړه مې شینکې سره د خبرو په وخت کې د خوښې څپرغې شیندلې. او هوس مې په شینکې د گلابونو باران پیل کړی و. له شینکې مې مننه وکړه او ورته مې وویل: تاسو یاست چې زه یم.

شینکې هم هره ورځ هڅه کوله، چې زیاتې خبرې راسره وکړي. او هره ورځ به مې همدې ورځو ته په ژوند کې د خوښې ورځو نوم ورکاوه. ځان به مې په جامو کې نه ځایېده. شینکې او پاتو به کله-کله په یو ډول جامو کې راتللې. کله به یې چې تورې جامې اچولې وې. شینکې به مې بې روحه وجود ته روح ورپو کاوه. په وجود کې به مې احساس لکه ماشوم په ځاپوړو راغی.

د دري ژبې ښوونکې مو د ټولگي له دروازي راتېر شو او مور يې د درنښت په خاطر په خپلو څوکیو کې ودرېدلو. استاد د تختې په خوا کې ودرېد او د درس په ویلو یې پیل وکړ. وروسته یې وویل: ستاسو له ډلې یو څو کسه نجونې او هلکان د څېړنې لپاره یو چېرته لېرم. هر څوک که څي، نو همدا د څېړنې پایله به یې په سیمینار کې حساب کړم.

شینکې، یاد، ما او څو نورو ټولگیوالو مو لاسونه پورته کړل. ټول اته کسان دې څېړنې ته وټاکل شول.

راته یې وویل: داسې یو چاته د څېړنې لپاره مو لېرم، چې د همدې پوهنتون

بنسټ اېښودونکې ده؛ هغه هم آغلې ځلا!
له استاده مو د آغلې د کور پټه واخېسته. وروسته له مشورې مو دا پرېکړه وکړه، چې سبا لس بجې به له همدې ځايه د آغلې ځلا کورته ورځو.
کور ته راغلم. ټوله شپه مې له خوښۍ له خپل سره د خوب کوترې الوزولې او خپل راتلونکي ژوند ته مې د شينکۍ په شتون کې ډاډمن ښکارېدل. کړۍ شپه مې سترگې د کوتې تيرانو ته پاتې وې. د شينکۍ انځور د تيرانو له منځه خبرې راسره کولې. د شينکۍ شنو سترگو مې خيال ته په کوټه کې شنه مثالونه بل کړي و. په خيالي نړۍ مې د پسرلي کړس باران ورېده. روح مې له وجود سره همدې باران ته له يوې کيردۍ لاندې ناست و.
شپه سبا شوه. دا مې لومړی ځل و، چې شينکۍ سره په يوه لاره له هيلو ډک قدمونه ږدم. ډله مو برابره کړه. له دوه موټر چلونکو سره مو خبرې وکړې چې د آغلې ځلا ترکوره مو ورسوي.
په لاره نه پوهېدل؛ فکر مې کاوه، چې وزرې مې شنې کړي او الوزم. ځان مې د هوا له ورېځو پورته الوته. شينکۍ سره مې ځان له هر وخته پوره گاڼه. هغه مې د ځان پوره والي نښه بلله.
موټر ودرېد. هغه ځای ته ورسېدو، چې پټه راکړل شوې وه. له يوه ځوان څخه مې آغلې ځلا د کور پوښتنه وکړه.
ځوان مخامخ دروازې ته د ښي لاس گوته ونيوه. ياد يې د کور دروازه د گوټې په نوک وروټکوله؛ دروازه بېرته شوه. يوې ځوانې نجلۍ د دروازې له څنډې په يوې سترگې راوکتل.
په شينکۍ مې غږ وکړ، چې خبرې ورسره وکړي. شينکۍ ځان او مور ور وپېژندلو. شينکۍ ورته وويل: غواړو له آغلې ځلا سره مرکه وکړو.
کور ته د ورتللو بلنه يې راکړه. په يوې ښکلې وړوکې کوتې کې کېناستو.
شينکۍ مې بې روحه وجود ته مخامخ کېناستله. د مخ له واورين مېدان څخه

د سپوږمې خور/ ٦٠

يې مملينه کتاره تاو کړې وه. شينکې مې يوه زړه ته دوه غبرگ شنه دامونه کېښودل. بايللی احساس مې د شينکې پاروگرو سترگو له دم لاندې راغی. آغلې ځلا امسا په لاس له دروازې رانېکاره شوه. په درنښت يې ټول له ځايونو پورته شو.

ښوونکې ځلا له وجوده زياته کمزورې او د پاخه عمر مېرمنه وه. په نوبت مو پوښتنې ترې پيل کړې. ځوابونه يې ډېر اوږده و. اته پوښتنو ډېر وخت ونيو. شينکې سپينې نرۍ گوتې له قلم سره لوبولې. او کله به يې قلم پر سرې کتابچې کېښود. خيال يې د ځلا ملغلرو خبرو ته وو.

د ځلا ځوانې لور لومړۍ يخې اوبه او وروسته يې چای، وچه مېوه او کلچې راوړې. شينکې په مرمين لاس کې ډکه پياله په يوه نيازبين انداز نيولې وه. د ځلېدونکو نوکانو ځلا يې د پيالې په منځ کې نڅا کوله.

مرکه پای ته ورسېدله. له ښوونکې ځلا څخه مې غوښتنه وکړه. که مو خوښه وي په ډله ييزه توگه له تاسره انځورونه اخلو. ياد ته مې کمره په لاس کې ورکړه. مور د ځلا ترڅنگ ودرېدلو او د يادښت لپاره مو انځورونه واخېستل.

وخت هم ډېر تېر شوی و. له آغلې ځلا سره مو خدای پاماني وکړه. ترپاخه سپرک پلي لارو. شينکې زمور په منځ کې ړنگه-بنگه لکه د آسمان څکو غرونو هوسۍ روانه وه. ذرکين قدمونو ته يې زما اسير خيال د لاسونو زولني ماتولې. تر يوه ځايه گډ راغلو. تر سبا د گروپ غړو يو له بله مخه ښه وکړه.

قسمت مو تر منځ د بېلتون سره کرښه راکش کړه. شينکې مې لکه د وجود خوږه برخه له وجوده بېله شوه. د خوښۍ په نظام کې مې د خپگان سرې کرښې وکښل شوې. مجبور منطق مې دا هرڅه په ځان منل. ياد او زه د کلي پر لور و خوځېدلو. خيال کې مې نننۍ پېښې د څپاند سيند

په خېبر خېپې وهلې. د خيال فطرت مې په درز شوي كمره ولاړ و. ياد راته كړه، چې هلكه نن خو دې د شينكې د مخ په هوايي ډگر كې بڼې الوتنې وكړې. چورلكې دې بيخي د وربخو له بامو هم پورته وې. ورته مې وويل: ياره نن مې په ژوند كې د خوشيو لومړۍ ورځ وه. د خوشۍ اختر مې له بلا قربانيو ډك و.

خومره چې د شينكې وصل خور دى، هغومره يې بېلتون هم تريخ ده. ته زما له زړه څه خبر يې؟ زړه مې د لاس په ورغوي كې نه ده، چې درته ښكاره يې كړم.

كلي ته ورسېدلو. گرمۍ هم د ځمكې سر لكه د اوبو ځگ پر سر اخېستې و. د ونو څانگو هم درانده خوبولي سيوري جوړ كړي وو. د كتابونو بيك راباندې دروند شوى و.

ياد هم راڅخه لاره بېله كړه او د خپل كور پر لور لاړ. څوړند وزرونه تركوره لاپم. شپې هم زما د څوړولو په خاطر لاسونه رابډ وهل. خوب كې يې د ورځې پېښې بيا زما مخ ته كېښودې.

سبا له خولو ډك له خپل ځايه پاڅېدل. پوهنتون ته د نورو ورځو په پرتله وختي لاپم. شينكې د قدمونو لپاره مې لاره په وړي نظر چارو كړه. تر ټولگي راغلم. يوه څوكۍ مې د ټولگي مخې ته كېښوده او څار مې كاوه. كله به د فېسبوك نړۍ ته ورغلم. د فېسبوك نړۍ زما لپاره زما د بوختيا يوه ښه ملگرې وه. خيال به مې د شينكې په ښايست كې پخواه او د فېسبوك نړۍ ته به مې د تورو په ژبه وړاندې كاوه.

پاتو لكه له كړبڼې وتلې زاڼه د ټولگي پر لور را روانه وه. زما زړه ته يو ډول كركه ودرېدله. خداى مكره لكه په شينكې چې څه شوي وي او پاتو دې د يوازېتوب په تار حلاله وي.

له وېرې مې د شينكې پوښتنه ترې نشوه كولى. د دې لپاره چې د پاتو په

د سپوږمې خور/ ۶۲

زړه کې کوم شک پیدا نشي. هرڅه مې په يوه لوی حوصلي له منځه یوړل. پاتو مې له سلام اچولو وروسته په خواکې تېره شوه. د موبایل مسنجر ته مې پیغام راغی. یاد لیکلي و، چې واکه چېرته یې؟ بېرته مې ورته ولیکل: د ټولگي مخې ته ناست يم. یاد د تورو په ژبه راته وویل: پوهنتون دروازې ته رانږدې شه! زړه ته مې ډول-ډول وسوسې لوېدلې. ځان سره مې ویل که په شینکې څه شوي وي؟ نور نو ماته هم په دې پیکه نړۍ ژوند نه دی پکار. په دې فکر کې ډوب وم، چې د شینکې نه راتلل او د یاد دا خبره عجیبه وه. په چټکو قدمونو لویې دروازې ته نږدې شوم. یاد له دروازې راتېر شو. ورته مې وویل:

څنگه چل ده؟

کومه خبره خو به نه وي؟

ولې دې تردې ځایه راوغوښتم؟

یاد راته په خندا شو. ویل نا کومه خبره نشته. د دې لپاره مې راوغوښتلې،

چې سزا درکړم. نن ولې له ما پټ راغلی یې؟

یاد ته مې کړه، کارونه دې ډېر عجیبه دي، زما خو دې زړه له پردې ووبست.

زیات ټولگیوال راغلي او د شینکې کوم څرک نشته. فکر مې وکړ. هسې نه

چې په شینکې څه شوي وي اوتا د دې لپاره تر دروازې را وغوښتم.

یاد په منځ بېلو وینتانو کې گوتې کش کړې او په کپس خندا یې وویل: ته

دومره شینکې پسې مړ- مړ یې!؟

که څه پرې کیري نو کیري به!

یاد ته مې د دې خبرې ځواب نه و ورکړی، چې په شینکې مې د وارخطا

خبرې سترگې ولگېدلې. له خپل مخه یې د بېلتون پرده پورته کړه او زما له

وجود سره یې د وصال تار ونښلاو. خپل وجود کې مې د پوره والې نښې

څرگندې شوې.

شینکې رانږدې شوه. د سلام له اچولو وروسته یې وویل: واکه! دلته څه کوئ؟ ولې په ټولگي کې ښوونکي نشته؟

د شینکې دې لنډو پوښتنو ته مې زړه غوښتل، چې اوږده ځوابونه ورکړي، خو په کمزورې ژبه کې مې دومره وسه نه وه، چې شینکې ته مې یو څه پرې ویلي وی. بس دومره مې ورته وویل: هغوی غونډه لري.

شینکې د ټولگي پر لور روانه شوه. زما زړه د هغې قدمونو پسې لکه لار ورکې مسافر روان شو.

د ښوونکو له غونډې وروسته د ټولو ټولگيو نمايندگان د پوهنځي رياست ته بلل شوي و. زه هم لارم، يوه د غونډې له پرېکړې خبر کړو. هغه ويل، چې د دې اونۍ په پای کې مو ازموينې پيليزي. ټولگيوال مو خبر کړئ، چې خپل درسونه ښه په غور سره ووايي.

ټولگي ته راغلم. د تختې ترڅنگ ودرېدل. شینکې او پاتو په لومړيو څوکيو کې ناستې وې. شینکې سره د سترگو جنګول له کمره ځان غورځول و. تر اوسه مې په وجود کې دومره زور نه و پيدا، چې شینکې ته دې په شخو سترگو وگورم.

ټولگيوال مې له هغې خبرې خبر کړل. چې ازموينې ته چمتو والی ونيسي. دا پوښتنه مې ځان سره له ډېره وخته بې ځوابه پاتې و. چې کله د ټولگي مخې ته پورته شم. شینکې ولې دوه سترگې زما په بې روچه وجود کې خښې کړې وي؟

شینکې او پاتو په زړه کې يوې او بلې ته ډېرې نږدې وې. يوې به بلې ته د ناپامۍ په وخت کې په مخ خپېره ورکړه.

د شینکې جلال او جمال ته به خود د ټينگې نه وم. تل به زما نظر د دې سپينو نړيو گوتو ته و او ځلېدونکو نوکانو به د شینکې گوتو ته دوه برابره

ښکلا وربښلې و.

د گرمۍ هم جم او جوش و. د دريشي کورتۍ به مې په اوږه واچوله. او د نېکتايي کړۍ به مې هم سسته کړه.

د ازموينې په سهار ټولگي کې مې څوکۍ منظمې کړې. د ليکوالۍ استاد مو په لاس کې د پانو بنډل نيولی و. ټول ټولگيوال ورته په خپلو ځايو ودرېدلو.

ښوونکي راباندې غږ وکړ، چې واکه! راشه د پانو په وېش کې راسره مرسته وکړه. د پانو نيم بنډل مې ترې بېل کړ. او په وېش مې پيل وکړ. وېشنه مې کوله. کله چې د شينکۍ څوکۍ ته ورسېدل. شينکۍ راته وکتل او دا خبره يې وکړه. واکه نن درسره دا نېکتايي بلا ښکلې ښکاري.

زړه مې دروب ولوېده. پانې مې د دې لپاره چې رانه ونه لوېږي. په گوتو مې کلکې ونيولې. په ژبه گونگ شوم. شينکۍ ته مې هېڅ ځواب ورنه کړ. عاطفي څېره مې بوگونوونکو احساساتو کلابنده کړه.

خيال مې بې زړه رباب ته تخنېدونکې گوتې ورواچولې. منطق مې د خپلو احساساتو تابع وگرځاو. د مودو انتظار مې په چلښت راغی. ځان سره مې وويل: واکه د کوم ملنگ دوعا دريسې لارې؟ لکه چې خولۍ دې به غوړو کې ولوېږي.

د امېد په نغري مې د خوښۍ دېگۍ باندې شو. د پانو په وېش نه وم پوه شوی. يو وخت مې نږدې هغو کسانو ته بيا پانې وپشلې وې، چې ښوونکي ورته له ما د مخه وپشل کړی و. ځان مې د خيال له کيردۍ بهر کړ.

يوه پاڼه مې ځان لپاره ترې بېله کړه. نورې مې بېرته ښوونکي ته ورکړې. خپلې څوکۍ ته په بې واکه وجود راغلم. څه چې مې له کتاب څخه د ازموينې لپاره زده کړي و. د شينکۍ له دې خبرې سره مې د ذهن له چينې ووتل. هرڅه مې له خوښۍ گډ-وډ شو. نه پوهېدم چې په پاڼه کې څه ليکم؟ خو قلم مې په لږزانو گوتو د پانې پرمخ ښوراو.

شینکی له ټولو د مخه پاڼه حل او له ټولگي په وتو شوه. بهر په دهلېز کې ودرېدله. نور ټولگيوال هم په وتو شول. پاڼه مې ښوونکي ته وسپارله او بهر ووتلم.

یاد هم راغی او له لاسه مې ونيو، لږ مې له نورو ټولکيوالو لرې کړ. د شینکې هغه خبره مې ورته وکړه.

یاد راته وویل هی پساتیه! لکه چې شینکی دې هم د خپلې مینې په دام کې ونښلوله. په همدې خبرو لگیا وو، چې شینکی له لرې راباندې غږ وکړ: واکه! خبرې چې دې ختمې شوې، راشه لږ کار درسره لرم.

شینکی هغه د نیکتاپايي خبره او اوس له ما سره د هغې کار لرل. سل خيالونه مې سره تېر او بېر کېدل.

یاد راته کړه چې سړیه کومه خبره خو شته، چې اوس به شینکی بیا څه درته وایي؟

ته باید مخکې له دې چې هغې سره خبرې وکړې لږ خوازه ووبشه، چې شینکی خورې خبرې درته وکړي.

شینکی له پاتو سره د دېواله سیوري ته ولاړه وه. نه پوهېدم، چې شینکی به څه راته وایي. بښه نیولی د شینکې پر لور روان شوم. تړېدلی احساس مې شینکې د خبرو ته منتظر وو.

شینکی د تاثیر ناکو خبرو ښکار شوم. هغې راته وویل: واکه! د لیکوالی له ښوونکي سره د سیمینار په اړه خبرې وکړه، چې څه درته وایي او څه وکړو؟ پدې وخت کې مې ځان له ځانه لرې وو. شینکې د ښایست وړی خیال مې، گڼی. له گریوانه نیولی وو. شینکې د مخ دوه شنو چورلکو زما په بې زړه وجود او وارخطا منطق غبرگ بمونه وغورځول.

په نیم گونگ لفظ مې د شینکې دې خبرو ته د سر په خوځولو سره؛ لکه اسیر غلام لیک وویل.

د سپوږمې خور/ ٦٦

د ښوونکي پر لور لارم. هغه راته لېست وسپاره، چې ټول ټولگيوال په کې لس-لس کسان گروپ بندي شوي و.

استاد راته کړه، چې هر گروپ دې د ليکوالانو او شاعرانو انځورونه لوی-لوی چاپ او ورسره دې گروپ د غړو نومونه وليکل شي.

راتلونکی ساعت مو خالي و. ټولگيوال مو تللي و. ښار ته لارم. يوه چاپوال سره مې پيرمحمد کاروان د انځور چاپولو خبره وکړه او د نومونو لېست مې هم ور وسپاره. تر مازيگره يې د چاپ کولو ژمنه راسره وکړه. مازيگر د لوی چاپ شوی انځور له اخېستلو وروسته کور ته لارم.

سبا د جمعې ورځ وه. انځور مې په رنگينو تختو کې چوکاټ کړ.

مازيگر مې په مېلمستون کې د وروستۍ ازموينې کتاب لوسته. دروازه وټکېدله. کتاب مې بند کړ. گورم چې ياد و؛ کتاب يې په لاس کې نيولی او يوه گوته يې کتاب د پاڼو په منځ کې د نښې لپاره دننه کړې وه.

مېلمستون ته مې د راتلو بلنه ورکړه. د کاروان په لوی انځور چې يې سترگې ولگېدلې اووووويې کړل. ويل دا څومره ښکلې. دا دې څه لپاره چاپ کړې؟ هغه لېست مې ورته ښکاره کړ، چې استاد راته سپارلی و او په کيسه مې هم پوه کړ، خو گيله يې وکړه، چې په دې گروپ کې به دې زما نوم هم ليکلی و.

ورته مې وويل: يارو! دا زما کار ندی کنه! که زما په زړه وای. ستا او د شينکۍ نوم مې په دې گروپ کې له ځانه مخکې ليکه، خو څه وکړم؟ څومره چې شينکۍ ته ځان نږدې کوم، سپېره تندۍ مې ياري نه راسره کوي. ټوله شپه مې د سبا رڼا لپاره انتظارونه ووبستل.

سبا چې پوهنتون ته لارم انځور مې استاد ته وسپاره. ټولگي ته د ازموينې لپاره لارم. وروسته له ازموينې مې هر گروپ ته خپله دنده ور وسپارله. دا چې د يوه گروپ مشري د شينکۍ پر غاړه وه. د گروپ لېست مې ورته وسپاره. ورته مې وويل: شينکۍ اوس چې د گروپ مشره يې، نو انځور

ښکلی ډیزاین او چاپ کړه.

شینکی سره په خبرو لگیا وم، چې یاد راته له لرې غږ وکړ: واکه خبرې دې ژر ختمې کړه، چې ښار ته ځو! زما چهرته زړه کېده، چې د شینکی له ښایست او د هغې له خوږو خبرو مې ځان راټول کړی وای.

له شینکی بېلېدل مې له ځان او سوزېدلي زړه سره ستر خیانت گانه، خو شینکی تر سبا راسره مخه ښه وکړه. د ښایست رنگین ښار یې زما له وږي فطرت څخه واړو او واړه-واړه قدمونه یې د لویې دروازې پر لور واخېستل. زه داسې شوم؛ لکه د گلانو له خواږه خوبه چې خیالي پسرلی لار شي. یاد راغی، په اوږه یې تپ راکړ او د لوی دروازې پر لور یې کش کړم. ښار ته لاړو، په هماغه چاپ ځای کې مې یاد ته هم لوی انځور ډیزاین او چاپ کړ.

په وروستي ساعت کې مو د لیکوالۍ مضمون و. استاد د سیمینارونو پوښتنه وکړه، چې چا تیار کړي دي؟

یاد، شینکی او څو نورو لاسونه پورته کړل. د نورو چاپ شوي سیمینارونه یې ومنل، خو د شینکی په سیمینار کې نیمگړتیا وه. ښوونکي نیوکه پرې وکړه او د دویم ځل چاپ امر یې ورته وکړ.

ښوونکي راته وویل چې واکه سیمینارونه درسره راواخله او ما سره راځه! تر پښتو څانگې مې سیمینارونه ورسره ورسول. بیرته د ټولگي خواته راغلم.

شینکی د ښایست څانگې مراوې وې. سپوږمۍ د خور په مجاز خپگان څادر خور کړی و. راغله راته مخامخ ودرېدله. بې روحه وجود مې د هغې مخې ته، د قاتل مجرم په څېر زولنو کې تړلی ولاړ و. شینکی خپل چاپ شوی سیمینار زما مخ ته ونيو، چې دا درواخله!

زما په تړلې خوله کې داسې ژبه نه وه، چې شینکی ته مې انکار پرې کړی

واى. چاپ انځور چې سره تاو كړى يې و، ترې وامې خېست.
شينكى په يوه نيازبين او د يوې بدماشي كركتري په څېر راته وويل: دا
انځور به داخل ته راته چاپ كوي، نه به په كې نه وايي!
لاجوردې سترگې يې راباندې رابركې كړې. زما په بې وسه فطرتي خيال يې
د ناز په ژبه، د غضب قدمونه كېښودل. له ټولگي په وتو شوه. په تگ كې
يې مخ راواړو؛ دا خبره يې وكړه، چې سباته يې چاپ شوى غواړم، كنه نو
بيا به گيله نه كوي!

هك-پك ودرېدل. خيال مې شينكى پسې د يوه وفاداره ساتونكي په څېر
روان شو.

خپل گريوان ته مې وكتل. چې دا څه روان دي؟ او د دې حالت د تعبير
پوښتنه مې ترې وكړه.

ياد هم راسره د دې پېښې كوربه و. هغه راته كړه، چې واكه ياره! د دې
شينكى په زړه كې هم څه شته، نننې انداز خوي يې سم د كترينا په څېر و او ته
خوار سلمان خان ورته له پښو او لاسو تړلې ښكارېدلې.
د شينكى دا ډول اندازونو بلا جرئت راکاوه او زما لخوا هم د يو څه ويلو
توان يې رابانښه.

يو وخت د فېسوك نړۍ ته ورغلم. يوه بلنه رالېږل شوې وه. له هماغې بلنې
مسنجر ته هم بيغام راستول شوى و. ليكلي يې و. شينكى يم، بلنه مې قبوله كړه!
هېڅ مې زړه نه لوېده، چې دا دې شينكى وي. بلنه مې ومنله.

شينكى د مننې تر څنگ وويل: خپله شينكى يم زړه او نا زړه نشي.
د شينكى دا ليكلې خبرې مې هوس په سترگو پورې موبنلې. نه پوهېدم چې
شينكى به زما په اړه څه ډول فکرونه كوي، خو د پخوا په پرتله مې د هيلو
مزي غښتلي شوي و.

ډاډه وم، چې شينكى مې هره ليكنه لوستلى شي.

د فېسبوک پرمخ به مې د ليک په بڼه خپل خيال او درد انځوراوه او د ليکنې تر څنگ به مې يو د شنو سترگو انځور هم پورته کاوه. څه ناڅه به مې زړه د آرامتيا جام پرسر واپړاو.

سبا د جمعې ورځ وه. نن مو دوه ساعته درس وويل. ټولکي کې مو يوه ادبي غونډه ونيوه. شينکې يې وياندي په غاړه واخېسته. هر يو يې وياندځي ته باله. زما د نوم له اخېستلو سره يې وويل، چې له يوه غزل سره دې ويانځي ته راشي. وياندځي ته راغلم. شينکې مې بني اړخ ته ناسته وه. داسې ډاډه وم؛ لکه د وجود په بني اړخ کې چې مې بل زړه راتوکېدلی وي.

يو غزل چې د شينکې په بڼايسټ مې ليکلی و. غونډه کې ناستو ټولگيوالو ته مې واورو. ټولگيوالو هم د لاسونو په پرکا سره تر خپلې څوکۍ بدرگه کړم.

غونډه پای ته ورسېدله. شينکې او پاتو بيا يوه او بله له لاسو ونيوله. زما د ارمان په ځلي يې د بېلتون غوبلې پيل کړې. شينکې رانه لکه له نوک څخه چې وری بېله شي، بېله شوه. د خيال په اوږو مې الهام لکه يوه څړيکه راتېر شو او دغه بيت يې راته د شينکې په بېلتون کې ډالی کړ:

چې بيا مې سترگې ستا په سترگو لگي
بس تر هغو دې په پاک رب سپارمه

بيت مې له يوه انځور سره، چې د شنو سترگو لرونکی و، پورته کړ. مازيگر لمر پرېوتی و. مبايل مې جېب کې په ترنګېدا شو. نمبر مې ونه پېژنده. ځواب په تنې مې گوتې ته زور وکړ. خبرې مې ورسره پيل کړې. ويل شينکې يم. واکه څنگه يې؟

جېران شوم. پوښتنه راسره پيدا شوه، چې شينکې او په دې وخت ماته زنگ وهل؟

شينکې راته کړه، چې واکه دا څه روان دي؟

ته ولې داسې کوي؟

څه چې دې په زړه کې دي همدا اوس يې راته ووايه!

هک خبران شوم. ورته مې وويل: شينکې. ته په هوش يې؟

هغې ويل هو په هوش يم!

ورته مې کړه، چې په هوش يې نو څه دې اورېدلي؟ په دې گونگو خبرو

دې نه پوهېږم. سپينه خبره راته وکړه چې څه خبره ده؟

شينکې راته ويل: زما په خوله نه راځي، چې هغه خبره درته وکړم!

له شينکې سره مې خبرې اوږدې شوې. ورته مې وويل: دا نو څرنگه خبره

ده، چې زما له خولې دې وتلي وي او ستا په خوله دې نه راځي؟

هغه خبره يې بيا راته وکړه، چې واکه په زړه کې چې دې هرڅه وي راته يې

ووايه!

هېڅ مې جرئت ونه شو کړي، چې د زړه تړلې غوتې مې ورته څپرلې وای.

ځان سره مې فکر وکړ، چې اوس د دې خبرې وخت نه دی.

خو شينکې هم له خپل زړه څخه نه غږېدله، يو څه يې ليدلي و.

شينکې ته د دې لپاره چې د ځان سپيناوی وکړم. لږ ورته په غوسه شوم،

چې شينکې سپينه خبره راته وکړه، په دې اوتو- بوتو دې نه پوهېږم.

شينکې هم خپلې خبرې د بنسټې تر غوښتلو را ورسولې.

شينکې په غريو نيولي غږ راته وويل: واکه د فېسبوک ليکنې دې څه وايي؟

او ولې د شنو سترگو انځورونه پورته کوي!؟

د شينکې دا پوښتنه داسې وه؛ لکه يو مجرم چې لاس نيولی په يوه جرم گير

شي. نږدې و، چې خپلې خبرې هم راڅخه گلې- وډې شي.

زما لپاره دا يوه ښه موقع وه، چې شينکې مې د زړه له هغه رازه خبره کړې

وای، چې هروخت هغې پسې په ماتو ښيښو قدمونه ږدي.

شينکې ته مې وويل: سبا له نږدې خبرې کوو.

په خیال کې مې لویو- لویو اندېښنو ټالونه وهل، چې دا څه وشو؟
شینکې ته هم شکونه پیدا شوي، خو هغې خپل شک په یقین بدلاو.
کری شپه مې د سوچونو په ټال ځنگل، چې سبا به شینکې ته څه ووايم؟
کله به مې پرېکړه وکړه، چې خبره ورغبرگه کړم، خو بیا به پښېمانه شوم. د
اندېښنو پېټې مې په دواړو اوږو ایښې و. د شینکې هغه خبرې مې ټوله شپه
په غوږ کې لکه د رباب تارونه کړنگېدلې.
سهار وختي د همدې اندېښنې له امله پاڅېدلې. یاد ته مې ځان ورورسواوه.
دا خبره مې ورته له سره پیل کړه.
یاد بیا له کړس خندا سره په شامات شو. ویل اوس دې نو ښه گلان وکړل.
اوس به د شینکې مناظرې ته ښه ټینگ شي!
یاد مې نور هم ښویدلې زړه راوښیوه.
ځان سره مې وویل: شینکې ته نن هرڅه سرچپه وایم.
پوهنتون ته د یوه مجرم په څېر، چې محکمې ته روان وي، روان وم. زړه ته
مې خپله ډاډگېرته ورکوله چې هرڅه به سم شي.
ټولگي ته له یوه اسویلي وېستلو وروسته دننه شوم. ښوونکې له ما د مخه
ټولگي ته راغلی و. په څوکۍ کې کېناستلم. او د ستړي وجود ستړیا مې په
لویو- لویو اسویلو ووستله. وخت ډېر ژر راباندې تېر شو.
ښوونکې له ټولگي ووت. ډېری ټولگیوال مو هم د ساعت تېرۍ لپاره بهر
ووتل. له خپل ځایه پاڅېدلې؛ غوښتل مې چې زه هم بهر لاړ شم، پاتوله شا
خوانه غږ راباندې وکړ، چې واکه لږ صبر!
د پښو غړو مې یو دم کار پرېښود. زړه د تناونو غوټې مې په سستېدو شوې.
پاتو راته کړه، چې واکه که وخت لرې، نو شینکې غواړي تا سره له نږدې
خبرې وکړي.
د شینکې پر لور ور روان شوم. شینکې یوه څوکۍ د خپلې څوکۍ مخ ته

د سپوږمې خور/۷۲

کېښودله. ورنږدې شوم. هغې راته وويل، چې واکه دلته کېنه. له وجوده مې پخوا روح وتلی و. په خوله کې مې څک لارې نه وې. شينکې غبرگې شنې سترگې زما په سترگو کې خښې کړې. سترگو يې راته سترگو ته خبرې پيل کړې. زړه مې د شينکې په مينه نورې هم منگولې ټينگې کړې. کتل يې راته بل ډول و؛ لکه شينکې چې په زور زما زړه، زما له سينې وېسته. د خبرو انداز يې داسې و، چې په لوی لاس مې د خپلو زلفو په دام کې راگير کړي.

شينکې راته وويل: واکه ريښتيا به راته وايې، چې اصلي خبره څه ده؟ که کومه خبره دې په زړه کې لرې، نو اوس يې راته ووايه!

شينکې ته مې يوازې دومره وويل، چې گوره!
هېڅ کومه خبره نه ده. زړه دې ډاډه کړه. که ستا په زړه کې کومه خبره وي، نو ته يې راته ووايه.

زما په زړه کې خو څه نشته او که ته مې له سره نيسي نو هغه بېله خبره ده. شينکې راته دومره نږدې ناسته وه، چې آن د سپينې خولې نفس يې زما بې روحو وجود؛ لکه درې رنگی بيرغ رپاو.

د سپوږمې خور په خندا شوه. نا-نا کومه خبره نشته. واکه ډېره بښنه غوړم، دا چې زيات مې وځورولې، په دې هيله، چې رانه خپه ونه اوسي.

په پيکه خبره کې مې د وينو رنگونه را مالوم شول. د مخ له ژېړ پوستکي مې نري باد خولې وچولې. هرڅه بل ډول شو. ملامت يې گناه وښودل شو او سلامت په بخښنو سر شو.

واه! هرڅه معجزه وه!؟

شينکې له خپلې څوکۍ پورته شوه. له گلابي وجود څخه يې عطريه خوشبوي پورته شوه. خو قدمه وړاندې لاره. له يوه اړخه يې راته وکتل. دومره مسکۍ شوه، چې مرمريڼ غاښونه يې هېڅ ښکاره نشو. له داسې يوې

پېښې سره مخ شوم، چې په خوب او خیال کې مې نه وه لیدلې. دا هغه څه و، چې شینکې د خپل یقین جوگ زما په اړین فطرت پخواه.

خوا او شا مې وکتل. له ځان څخه مې پوښتنه وکړه. هسې نه چې دا د کوم فلم صحنه اوسي، خو نا!

نه کمږې وې اونه ډایرېکټران. یوازې پاتو د ټولگي په یوې څنډه کې ناسته وه. د شینکې په دا ډول نخرو مې خیالات د پخې خښتې په څېر پخېدل.

دومره توان مې په ځان کې نه و، چې له څوکي دې پاڅېدلی وای. داسې وم؛ لکه چا چې په څوکي کې تړی يم. بخت مې هغه موقع له لاسه ورکړه، چې شینکې ته مې د زړه خبره ښکاره کړې وای. شینکې رانه له پخو دیوالونو پنا شوه. زما په ستړی روح پسې یې ډبرینې تنبې واړولې.

ټوله ورځ به مې سوچونه وهل. چې څه به کیري؟ او څه به نه کیري؟ د جمعې سهار و، بهر له کوره ووتلم. یاد راباندې غږ وکړ، چې ما په آسمان غوښتلې او خدای په ځمکه راکړې.

ورته مې وویل: بیا دې څه اورېدلي، چې په آسمان دې غوښتلم، وایه کنه! یاد ویل: څو مرکزي بغلان ته، لږ به د امام قطیبه زیارت سیل وکړو او هم به مو ساعت تېر شي.

پرته له کوم دلیله مې ورسره ومنله. د زیارت پر لور روان شو. په لاره ناست موټر کې مې خپل زړه له گوگله وتلی و. زړه مې شینکې د ښایست په کوڅو کې ملغلرې خرڅولې. نیم مږ فطرت مې له دې ښاره د ژوند سا اخېستله.

ساعت وروسته مرکزي بغلان کې له موټر څخه ښکته شو. زیارت هم د ښار لودیځه برخه کې پروت و. د زیارت شني منارې له ورايه نارې وهلي؛ ځکه د یوې لوړې غونډۍ پر سر جوړ و. له هرې خوا زیارت ته د پورېو لارې ورختلې وې. منځنیو پورېو کې روان و. موبایل مې په ښي جیب کې په تړنگېدا شو. څو ورځې وړاندې مې شینکې د مبابیل شمېره له ځان سره په

خپل نامه ثبت کړې وه.

موبایل مې له جبهه را ووبست. د شمېرې ترڅنګ واک هم ورسره لیکل شوی و. خپل نوم راته د موبایل په نښپه عجیبه ښکاره شو. لکه ځان چې مې ځان ته موبایل کړی وي.

شینکۍ سره مې خبرې پیل کړې. هغه خوښه ښکارېدلې. داسې وه؛ لکه یو پټ راز چې راته ښکاره کوي. پوښتنه یې وکړه، چې واکه په کومه خاوره یې؟

د امام قطیبه زیارت مې ورته وښود، چې دلته یم.

شینکۍ بیا وویل چې زیارت کې څه کوي؟

له خولې مې دا کرښه ورته ووتله.

(دا ښار د لېونو دی او دا ښار د مینانو)

شینکۍ ته د خبرو ښه موقع په لاس ورغله. ډول-ډول پوښتنې یې کولې.

داسې ښارېدل. لکه زما په مینه چې خبره شوې وي. دا یې غوښتل چې یو

څه د خپلې مینې ورته ووايم.

راته یې کړه چې مین شوی یې؟

بې له دې چې په پوښتنې یې غور وکړم. د کېدای شي لفظ مې ورته ورمخته

کړ. شینکۍ ته مې کړه، چې واک پخوا داسې نه و. داسې د ارمان په تناره نه

و سوزېدلې.

او نه داسې تور اېښلی و. دا دوه کاله شو، چې واک د خوښیو بازار ړنگ ده.

د ښار په جم او جوش یې سپلا بونه راسر شوي.

شینکۍ په کرس خندا وکړه. ویل واکه! څومره فلسفه دې راته وغږوله. د

خبرو خیالات دې بیخي بل څه غږوي؛ لکه چې زیارت کې دې د ځان

لپاره ډېرې دوعاوې وکړې.

واکه هغه به نو څوک وي، چې ستا د خوښیو بازار یې ړنگ کړی؟ ماته خو

يې وشايه، بل داچې مينه دومره درد لري؟
د مينې درد مې ورته په الفاظو کې نشو تشریح کولی. ټول وجود مې په
لړزان راغلی وو. هواسو مې شينکې ته مينه- مينه نارې وهلې. منطق مې ورته
په خوله لاس کېښوده.

ياد راته له لرې لاس ښوراو.

هر څومره چې به مې هڅه وکړه خپلې خبرې رالنډې کړم. خو د شينکې
خوږو خبرو به مې د وصل تڼابونه نور هم کش کړل. شينکې ته مې کړه،
چې سبا ته له نږدې خبرې کوو. اوس لږ بوختيا راته پيدا شوه.
مخه ښه مې ورسره وکړه. ياد د زيارت لوړې ته ځان رسولی و.
په ستړي زړه مې د ياد څنگ ته ځان ورساوه.

ياد پوښتنه وکړه، دا څوک و، چې دومره ورته په لاسونو غږ بدلې؟!
له يوه سوړ اسوبلي وروسته مې ورته وويل، چې شينکې د سپوږمې خور
وه.

ياده ياره! نور مې په زړه کې دا هرڅه نشم ځايولی. بس ده، چې دا دوه کاله
مې د سر په کاسه کې اوبه وڅښلې. چې هرڅنگه کيږي. که دار ته پرې
خېژم. سبا شينکې ته هر څه برملا کوم. زړه د خبرو تړلې غوتې مې ورته
خېژم. نور نو دومره وسه نده راپاتې.

ياد هم زړه نا زړه و. ويل: واکه! دا خو ډېر گران کار دی. که ته شينکې ته
هر څه په ښکاره ووايې، هسې نه چې هغه کوم غلط غبرگون وښيي.
ياد ته مې کړه. شينکې مې سبا که د دې خبرې پر سر، سر هم غوڅوي
ضرور به ورته د مينې اظهار کوم.

ياد راته په سخته ژبه دا خبره وکړه.

واکه عجيبه سړی يې. که شينکې ستا د مينې له اظهاره انکار وکړي.
پوهيږي؟ دوه کاله نور هم پاتې دي. هغه هم په يوه ټولگي کې. ايا ستا درد

د سپوږمې خور/ ۷۶

به نور هم ډېر نشي. دې خبرې ته دې هم پام وي گوره!
ياد به زما له زړه څه خبر و، چې زما په زړه څه تېريږي؟ خبره مې لنډه
ورغبرگه کړه. ياده اظهار به ورته ضرور کوم. يا به مې دا پاتې دوه کاله نور
بڼه په خوښۍ کې تېر شي او يا به سم د زيارتونو تېکه دار شم.
ياد همداسې نه پرېښودلم. هڅه يې کوله، چې له دې خبرې مې تېر کړي.
ويل يې که شينکۍ ستا خبره رد کړي. نه به دې دا پاخه الهامونه وي. نه به
دې دا تمه.

له خورلو يې تمه بڼه ده او هم به له خپل ژونده بېزار شې.
د ياد هره خبره مې بې ځوابه نه پرېښودله. هغه ته مې داسې خبره وکړه، چې
نورې خبرې يې په خوله کې وچې شوې. ورته مې کړه چې ياده!
ماته له هرڅه شينکۍ اړينه ده. شنه واښه دې وخورم او په تيرو کې دې
ژوند وکړم، خو چې شينکۍ دې راسره وي. زما ټول ژوند دې شينکۍ سره
له يوې ثاني وصله څار شه. شينکۍ چې نه وي. پوهنتون به څه کوم؟ له
زهرو ډک ژوند به څه کوم؟

په شينکۍ باور لرم چې داسې بد غبرگون به نه بڼايي؛ ځکه پخوانيو خبرو
يې څه نا څه د مينې رنگ راوړ.

له زيارت څخه د بڼار په لور راغلو. د شينکۍ مينې دې حد ته راوستی وم،
چې عقل، پوهه، منطق، استدلال او هر څه مې له لاسه ورکړي و.
نړۍ راباندې دومره وړه شوې وه، چې قدم به مې اخېسته وېرېدل، هسې نه
چې له جهانه ولوېرم.

ماسپښين و؛ يوه هوټل ته وردننه شو. د ياد به چپلي کباب ډېر خوښېده.
ډېری وخت چې به هغه راسره و. د ياد خوښه به زما خوښه وه.

نن مې نه په ځمکه ځای و او نه مې وزرې درلودلې، چې الوتنه مې پرې
کړې وای. بيخي گډ-وډ وم. خيالات مې په توره خونه کې راگير و. د زړه

رباب مې تارونه شکولي و.

یاد ته مې وویل: نور څو ټوله ځمکه مې له پښو لاندې سره سکر وټه
گرځېدلې ده، هله نو پاڅه!

د خپل کور پرلور روان شو. سترگې مې خپرغی-خپرغی کېدلې. کورته په
راتگ نه وم پوه شوی. ټوله شپه له منطق، پوهې او استدلال سره مې په
جنگ وم. په گربوان کې مې یوه روغه تنی نه وه پاتې.

سهار د یوه بایللي جوارگر په څېر له خوبه پاڅېدل. په دې خیال کې وم،
چې څنگه به شینکې سره مخ شم او څنگه به دا خبره ورته له خولې وباسم؟
خیال کې مې دوه ډکې ویالې مخ ته راتلې؛ یوه د زهرو، بله د شاتو، د
شینکې په هوکړې به مې د شاتو ویاله په برخه کیري او په انکار به یې د
زهرو.

زړه مې د دنیا له خوړو موړ و. پرته سهار د چای له خوړلو د پوهنتون پرلور
روان شوم. زړه مې زیاتې ډوبکې وهلې. ځکه له هغې پېښې سره مخ کېدل،
چې د شینکې له انکار سره به مې ژوند ته لوی گواښ وي. او ژوند به راته
د زهرو غرپ شي.

ټولگي ته ور دننه شوم. یوازې د گوتو په شمېر ټولگیوال ناست و. ښوونکي
لا ټولگي ته نه و راغلی. د زړه بازار مې ړنگ و. د هواسو ړنگ مې پیکه
شوی و. ټولگیوالو مې د خپگان پوښتنه کوله. ټولو ته مې ډاډ ورکاوه، چې
کومه خبره نشته. زړونه مو ټول ونیسئ.

تش گوگل، تېښتېدلې څېره په څوکی کې ناست وم. سترگې مې وره ته پاتې
وې. زړه مې شنکی ته د انتظار په خولو کې ډوب و. د خیال په توره شپه د
پنځلسمې شپې سپوږمې راوختله. غبرگو شنو څراغونو یې زما بې روحه
وجود ته د خوښې خپرغی شیندلې. شینکې راغله په یوه څوکی کې
کېناستله.

د سپوږمې خور/ ۷۸

نظر مې د خیال په لاره د شینکې ښایست کې ډوب و. د څېړنې ښوونکې راغی. دوه ساعته مو درس وویل. د سیمینار په اړه هم خبرې وکړې او له ټولگي ووت. یو-یو ټولگیوال مو هم پسې ووتل.

زما لپاره یوه ښه موقع په لاس راغله چې شینکې سره له نږدې خبرې وکړم. شینکې او پاتو په خوراک بوختې وې. له خپلې څوکۍ پاڅېدلې. د شینکې پر لور مې مړاوي قدمونه واخېستل. شینکې ته مې کړه. که وخت لرې، غواړم یو څو خبرې درسره شریکوم.

شینکې راته کړه، چې سمه ده، وخت خو لرم. ستا لپاره به دا خوراک هم بس کړم.

پاتو ته مې وویل، چې بښنه غواړم. مور یوازې پرېږده او ته د ټولکي بل سر ته لاره شه.

شینکې او پاتو زما د دې خبرې په اورېدلو سره حیرانې شوې او یوې بلې ته کتل او بلا خبرې یې په زړونو کې تېرېدلې، چې واک به څه خبرې په زړه کې لري؟

څوکۍ مې شینکې ته نږدې کړه. زړه مې سینه کې دومره په دریا و، چې آن ټول وجود مې ورسره لرزېده.

شینکې راته په خندا شوه. ویل واکه زما په خیال چې هغه پرونی خبره راته کوي. زما خو له یاده وتلې وه.

یو سوړ اسویلی مې له خولې ووت.

د ټولگي څلورو دېوالونو راته په شرنګېدلي رباب، نری گوتې خښې کړې وې او خواوښا څوکیو راته له خوښیو چک-چکې وهلې. ستوني کې مې وچو نفسونو منډې وهلې. شینکې ته مې کړه، چې نن درته هغه خبره کوم، چې کېدای شي ستا لپاره ډېره ښه یا ډېره بده وي. زه او ته هغه حد ته رسېدلې یو، چې ځینې خبرې راته ډېرې عادي دي. هغه نالوستي او د پیکه

خيال څېښتنان نه يو. ښي او چپ لاس ښه پېژندلی شو. خبره درته په يوه شرط کوم، چې خپه کېږي به نه او نه به مې ژوند د اور لمبو ته نيسي!
شينکي خپلې سترگې زما په سترگو کې حيرانوونکې خښې کړې وې او په سوزېدلې نفس يې راته وويل: نه-نه، نه خپه کېږم. راته يې ووايه، دا څنگه خبره ده، چې ته ورته په تلوسه کې يې؟!
د شينکي شوخو او شنو سترگو ته مې وکتل. د زړه خبره مې ورته له خولې داسې ووتله. چې شينکي!

مينه درسره لرم

څه-څه!؟

خياله! په هوش يې؟

شينکي ته مې پورته وکتل، د شينکي په څېره کې د عاجزۍ او بې وسې ښې ښکاره شوې، بيا يې راته وويل:
خياله! دا ستا له خولې څه اورم؟

د شينکي زېږې څېرې ته څير شوم، په دې ورځوکې لکه نارنج زېږه شوې وه او له سترگو يې هم تورې حلقې تاوې شوې وې، له خولې مې لکه د اور، سوړ اسوبلی ووېست. شينکي ته مې وويل:

هو! په هوش يم، خو ستا گلابي څېرې او نازک خياله ښايست بې هوشه کړي يم. ژوند مې يوازې د ستا د شتون پورې نښلولای دی.

شينکي! د خدای لپاره داسې کومه خبره راته ونه کړې، چې د ژوند په ارمان کې مې د ناهيلۍ اغزی مات شي.

د شينکي په سترگو کې اوبنکې راډنډ شوې، د ټکري څنډه يې په نړيو گوتو کې راو نيوله او د شينکو سترگو لب رېز شوې اوبنکې يې پرې وچې کړې، راته يې وويل:

واکه! زه اوس د دې خبرو بدل کې څه درته ووايم؟ له خپلې څوکۍ پورته

د سپوږمې خور/ ۸۰

شوه، غږ مې پرې وکړ، د خدای لپاره شینکې! مه څه!

يو څه ووايه!

شینکې یو څو قدمه له خپلې څوکۍ لرې شوه؛ غوښتل یې پرته له څه ویلو

له ټولگي ووځي، له خپلې څوکۍ وړ پسې پورته شوم، د شینکې سپین

مړوند مې د خپلو پنځو په زور ټینگ ونيوو، د هغې د تلو مخه مې ونيوله.

ورته مې کړه:

شینکې د انساني شرافت له مخې عذر درته کوم، لمن درته نیسم، څه خبره

ده؟ اصلي خبره راته ولې نه کوي؟

هله نو چې زړه مې وچاود!

د شینکې په څېره کې مې د درد او خپگان نښې ولیدې.

راته یې ویل:

واکه!

نه غواړم په دې اړه څه درته ووايم؛ مه مې ځوروه، خیر دی!

په دې ورځو کې هېڅ ښه نه يم، په زړه کې مې دومره زور نشته، چې ډېرې

خبرې وکړای شم او نه مې په وجود کې هغه پخوانی توان پاتې، چې

ودرېرم.

په پاتو یې غږ وکړ:

راځه چې څو، بېخي ناوخته شوه. شینکې او پاتو له ټولگي ووتلې.

د خپلو ارمانونو ځادر مې راغونډ کړ. د هیلو غنم مې د ژرندې د دوو پلونو

تر منځ پاتې شو. زه هم له ټولگي ورپسې ووتلم.

ټکنده غرمه وه، لمر د اسمان په تالاق کې سلامي و، ژبه مې په خوله کې

وچېدله. لیدل مې چې شینکې د پوهنتون له دېوالونو پناه شوه. زړه ته مې د

بېلتون کرکه ولوېده، له ځان سره مې وویل:

دا څه وشو!؟

زما دومره لویه تمه او د شینکې څه نه ویل؟! دا په کومه لوبه گډ شوم؟ کور ته د هیلو له هغو پیتې سره ولاړم، کوم چې مې له ځان سره راوړی و، درې ورځې مې پوهنتون ته زړه و نه شو، چې لاړ شم.

په څلورمه ورځ یاد راپسې کور ته راغلی، چې څنگه یې ولیدم، راته یې وویل: هلکه! چېرې یې؟

ولې نه ښکارې؟

او دا پوهنتون ته ولې نه راځې؟

موبایل شمېرې دې هم بندې کړي، دا هر څه ولې؟! ما ورته وویل:

نور مې له پوهنتون او ژونده زړه تور شوی دی، د شینکې خبره مې وریاده کړه، چې هېڅ ښه نه یم!

یاد په تعجب کې شو او ویې ویل:

ولې - ولې؟ په څه، لېونی شوی خو به نه یې؟! ما ورته کړه:

که لېونی مې نه بولې، نو کم هم ترې نه یم. دا زما لاس تورې پېشو ستلی دی.

زه څه کوم او هغه څه!!!؟

یاد وویل: دا کومه بله یوه ده، که هماغه؟

ما ورته کړه: بله چېرې کېدای شي، هماغه شینکې ده کنه!

څلور ورځې مخکې یې پوهنتون کې زما د ټولو هیلو بر خلاف داسې ځوابونه راکړل، چې ما یې هېڅ تمه نه لرله، زه پرې د خپل زړه وینې خورم، خو هغه...!

مه یې یادوه نو!

زړه يې را خوړلی دی...!

زما خبرې پای ته نه وې رسېدلې، چې یاد زما د خبرو منځ کې راولېد:

وا هلكه! ته خبر يې؟!

زه يو دم چوپ شوم؛ نه-نه، د څه نه؟!

ياد وويل: شينکۍ هم ستا د نه راتگ سره سم له ټولگي سره مخه ښه کړې،
زه نه پوهېږم، چې څه خبره به وي؟

ښوونکي ستاسې پوښتنې کوي، خو هېچا ته مالومات نه و، دا دی زه در
پسې کور ته راغلم.

راځه! چې همدا نن پوهنتون ته لاړ شو، هر څه به له نږدې وڅارو، خدای
مهربانه دی، ممکن هېڅ خبره نه وي.

زه هم ناچاره ورسره د پوهنتون په لوري روان شوم.

پوهنتون ته په ټاکلي مهال ورسېدو. د ټولگي ماحول بدل- بدل ښکارېده،
هر څه راته سم نه ښکارېدل؛ لکه په روغ جسد کې چې زړه نه وي.

زما هم زړگي نه و، په دې نېمگړي ښکارېدم، چې شينکۍ نه ښکارېدله،
هرې خوا ته مې په ځير- ځير وکتل، خو د هغې ښکلې څېره مې تر سترگو
نه شوه.

مجبور شوم، چې له پاتو وپوښتم، پاتو ته مې ويل: هغه لېونۍ چېرې ده؟
ولې نه ښکاري؟

څه خو به پرې شوي نه وي؟!

هغې زما د وېرېدلې څېرې په ليدو خبره را څخه پټه کړه. ويل يې: نه پوهېږم،
خبره نه يم، خو زه يې له وېرېدلې حالته د ټکې په لوېدو پوه شوم او په زړه
مې د وېرې ساړه ننوتل.

ډېر ټينگار مې وکړ، خو پاتو همدايوه خبره کوله.

بل چا هم راته څه و نه ويل او د شينکۍ د نه راتلو په سبب هېڅ ونه پوهېدم.

اړ شوم، چې دا اخرنۍ وسیله (موبایل) وکاروم. هغه مې له جيبه راووبست او د موبایل په زور مې د زړه غبر تر شینکۍ ورساوه.

زړه مې خوشاله شو، چې هغه خور غبر مې بیا تر غورو شو، خو په غبر کې یې هغه شوخي نه وه موجوده.

له سلام-کلام وروسته مې ترې وپوښتل:

ولې پوهنتون ته نه راځې؟ لومړی یې راته هېڅ نه ویل، خو چې ټینګار مې وکړ، سوړ اوسېلی یې ووبست او د نړۍ تې یې راته وویل:

لږه ناروغه یم، سبا یا بله ورځ به درشم؛ ته غم مه کوه، ډېره ناروغه نه یم، ته تشویش مه کوه!

داسې خبرې یې وکړې، چې ګواکې دغو خبرو په کولو هم خورېدلې وي. د هغې د غبر په اورېدو مې زړه دا چېرته منله، چې د دې درد دې دومره عادي اوسي.

شپه سبا شوه، په ترهېدلي خیال تر پوهنتون راغلم، لېونۍ بیا نه وه راغلې. ټولګی بې له دې بې تورو کتاب او بې ستورو اسمان ته ورته و، بیا مې له پاتو وپوښتل:

هغه راته په سپرې خبرې ګونګه – ګونګه شوه.

ورته جدي شوم، ما ویل چې څه دي!؟

راته سم صفاووايه!

هغه پوهېدله، چې زموږ دواړو لېونیانو زړونه یو له بله سره تړلي دي او د یو بل غم نشو زغملای، خو مجبوره مې کړه، په بنده-بنده لهجه یې راته وویل:

هغ، هغه – هغه!!!

ما ورته کړه: هغه څه؟؟؟

په هغې څه شوي دي، چې زه نه یم خبر!؟

پاتو له ما مخ واړوو او زما له خبرې پنا یې د خپلو سترګو ګرمې اوبښکې

پاکې کړې:

هغه د ناروغۍ له امله په روغتون کې بستر ده، داسې ناروغي، چې...!
نور يې څه نشو ويلای، ژړا پرې غلبه وکړه او زما له څنگه په تېزې روانه شوه.

زه ډېر ورخطا شوم، د روغتون پته مې ترې واخېسته او هم هغه روغتون ته ورغلم، چې لېونۍ په کې د درد شېبې تېرولې.

د هغې د بستر خونه مې پيدا کړه، خو چا دننه د ورتلو اجازه نه راکوله، له بندو دروازو مې د شينکۍ د بستر په لور د زړه له نښينو ور وکتل، چې ږنگه-ښنگه د ناروغۍ په بستر پرته وه.

ټول خپلوان يې د روغتون له دېوالونو تاوېدل- راتاوېدل.

هغوی زما په ليدو ډېره ځکه حېران نه شول، چې پوهېدل چې شينکۍ زما ټولگيواله ده.

نو کړيوال ډاکټر مې ځانته رامخاطب کړ، چې زما په شينکۍ ټولکيوالې څه شوي؟ د هغې مسته ځواني نن څنگه داسې آرامه ده؟

او د بستر په کټ خوره- وره په خپلو دردونو کې پرته ده؟

هغه د نرمو خبرو وروسته راته وويل:

لر ځان آرامه کړه!

مه خپه کېږه، دا د پاک الله له لوري ورکړل شوي برخې دي، شينکۍ ټولگيواله دې په لاعلاجې کېنسر ناروغۍ آخته ده، چې درملنه يې ناشونې برېښي، هغه به ممکن څو نورې ورځې هم په دې نړۍ کې زموږ مېلمنه اوسي.

ما کله منله!؟

چغې مې کړې: دا هېڅ امکان نه لري، چې شينکۍ دې ما په دومره دردونو کې يواځې پرېږدي، هغه داسې نه شي کولی!!!

ډاکټر زما په اوږو لاسونه کېښودل، چې زويه!
مسلمان بنده بايد د رب هرې پرېکړې ته خپله مری ونیسي.
ما ژر ورغبرگه کړه: وازما سپېڅلېه ربه!!!
دا په ما څه روان دي؟ دغه وژونکي پرېکړې ته به زه څنگه خپله مری
نیسم!؟

ډېرې چغې مې وکړې، خو هېچا هم ځواب را نه کړ، په منډه بیا تر هغې
بښینې لارم، چې شینکې په کې مړژواندې سا اخېسته. را ویې کتل، له
سترگو سره یې اوبنکو خدای پاماني کوله.
د دې ناروغۍ درملنه د نړۍ په یوه کونج کې هم نه کېدله، خو ما یې په هڅه
لاس پورې کړ. له شینکې مې په سترگو کې خدای پاماني واخېسته، یاد مې
یې خدمت او زما احوال راکولو ته پرېښود او زه د کابل پر لور د شینکې
لا علاج مرض علاج پسې راغلم.
ډېر ملگري مې راخبر شول، له ننگرهاره مې د ذهین په نامه ملگری چې له
دې خبرې مې خبر کړی وو، راوغوښت.

هغه زما په درد پوه وو او په سبا وختي یې ځان کابل ته راوړسوو.
څو ورځې سره یوځای د دې درد په دوا پسې گرځېدو، چې د سې شنبې
ورځ سهار شاوخوا لس بجې یاد زنگ راووه. زه او ذهین د سیند په غاړه
د اسمایي پله ترڅنگ نېغ ودرېدو.

ذهین پوښتنه وکړه: د چا زنگ دی؟

ورته مې کړه:

یا، یاد دی!

هغه چې شینکې مې پرې سپارلې ده.

ذهین هم د موبایل په بښنه سترگې ښخې کړې او ژر یې د دې لپاره، چې
کوم بد خبر نه وي، زما له لاسو موبایل واخېست. ما ټینگار وکړ، خو ذهین

د سپوږمې خور/ ۱۶

برلاسی شو او په تېلېفون کې یې د سلام- کلام وروسته رنگ یو دم والوت.
ژر یې د یاد راغلی زنگ پرې کړ.

ماته مخاطب شو، زما د پښو تڼابونه هم سست شول، برگ شوم، ذهن مې
له لاسو ونيو، په جدي لهجه مې ترې وپوښتل:

څه یې ویل؟!

څه خبره وه؟!

ذهین لکه چې زما په خوا کې نه وي، هېڅ یې زما پوښتنو ته پام نه وو او د
سیند د غاړې په کتارو یې تکیه وکړه. سترگې یې ډنډ شوې، د ذهن حالت
په لیدو مې په زړه وخوړه، خو د عقل په پرېکړې مې زړه هېڅ باور نه کاوه.
ذهین مې رانېغ کړ او د څو- څو ځل تکرار او غوښتنو وروسته یې غېږه راکړه
او راته یې داسې وویل:

زما واکه اشنا!!!

هغه روح چې خدای د شینکې جسد ته امانت سپارلی و، نن یې ترې
واخېست!!! بې واکه مې د زړه په وران کابل د درد بمونو چاودنه وکړه. د
دنیا له امېده مې د هیلو تېغ په ټولېدو وو.

ذهین له لاسو ونيولم او راته یې کړه:

واکه!

د شینکې روح دې ښاد وي!!!

مینه یواځې د یوځایتوب نوم نه دی، د مینې دوهم نوم قرباني ده، چې نن تا
او شینکې دواړو د دغې قربانۍ مالگه وڅښکله!

دا به د درب پرېکړه وه او ته باید د پاک رب پرېکړو ته لېبک ووايې.

سترگې مې ډنډ شوې، د موره یو ذهن راته څو- څو دانې ښکاره کېده.

پیاده قدم وهل مې نور له توانه بهر وو، ذهن له لاسو ونيولم او سینمای
پامیر له چوکه یې تر مرکزي چوکه موټر درېست کړ.

موټر ته پورته شو، ما غوښتل، چې خپل ځان او خپلې اوبښکې په خپل کابو کې وساتم، خو په موټر کې لگېدلې دې سندرې چې:
ولې نفرت کوي له ما؟
څه شوله هاغه مینه ستا؟
هغه وعدي دې څه شوې؟
ها قسمونه څه شو؟
مینه هغه سره کوه- چې کوي مینه تاسره

....

له واکمنو سترگو مې بې واکه اوبښکې روانې شوې او په مخ مې يې لارې جوړې کړې.

ذهین مې هم چې په درد پوهېدلی وو، په خاموشۍ يې حالت څاره، زما هم له سترگو ډېرې اوبښکې ورغږېدې، ډېره هڅه مې وکړه، چې اوبښکې مې له گڼوانه وساتم، خو بیا يې هم زه له گڼوانه ونیولم.
ذهین ډېره ډاډگېرانه راکړه او تر اخره يې زما په اوږه لاس اچولی نصیحتونه راته کول.

له ذهینه د خدای پامانۍ اخیستو سره سم مخ په بغلان روان شوم.
د شپې لس بجې وې، چې د پلخمرې په ښار کې له موټره ښکته شوم. له رسېدو سره سم یاد راته اډه کې ولاړ وو، په غېږ ورکولو مو دواړو یو ځل بیا ښې پرېمانه اوبښکې توی کړې.
او په تینگار مې ورڅخه سپارلې شنکۍ غوښتله.

ورته مې وویل شنکۍ دې څه کړه، شنکۍ دې د خاورو خوراک کړه؟
هغه کور ته بوتلم او د سبا کېدو سره سم يې هدیره کې هغې مقبرې ته ودرولم، چې نوې جوړه شوې وه، یو دم يې راته کړه:
دا دی ستا د شنکۍ مقبره!

د سپوږمې خور/ ۸۸

په شينکې مې د تورو خاورو ډېرې په ليدو، په سترگو مې توره شپه راغله، بې هوسنه د شينکې په قبر ولوېدم. وخت وروسته چې په ځان پوهېدم، ياد راته واکه! واکه! چغې وهلې.

په لږ بڼه کېدو مې د شينکې د قبر خاورې په مخ موبلې، او د قبر يوه لپه خاوره مې د زړه په سر نيولې وه، خو هېڅ مې د شينکې د وجود عطرينه خوشبويي پکې نه محسوس کوله.

دلته راته ياد د پاتو يادونه وکړه، چې ويل يې: خدای بښلې شينکې ورته يو خبره کړې، ويلې پرته له واکه يې بل چاته نه کوم. په بېره مې ځان تر پاتو ورسوو.

د پاتو هم سترگې له ډېرې ژړا تکې - سرې شوې وې. زما په ليدو يې يوځل بيا له سترگو اوبښکې؛ لکه فوارې رد شوې. له سلام وروسته مې ترې د شينکې د امانت په اړه وپوښتل.

په ژرغوني حالت او غريو نيولي غږ يې وويل:
واکه!

شينکې د مرگ په وخت کې د شهادت له کليمې وړاندې راته ستا نوم واخېست او په ډکو سترگو يې وويل، چې واک ته ووايه:

هغه وخت ما نشو کولای، چې دغه کليمه درته ووايم، خو اوس د ژوند په اخري ساه کې يې درته وایم، چې:

زما خور او زړه ته رانږدې واکه!
ډېره مينه مې درسره لرله او لرم يې

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**